

Universitätsbibliothek Wuppertal

Iulianu Autokratoros Ta Sōzomena, Kai Tu En Agiois Kyrillu Archiepiskopu Alexandreias Pros Ta Tu En Atheois Iulianu Logoi Dekα

Julian <Römisches Reich, Kaiser>

Lipsiae, Anno MDCXCVI.

Misopogon, vel Antiochensis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1694](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1694)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

ΤΟΥ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

"ΜΙΣΟΠΩΓΩΝ, Η ΑΝΤΙΟΧΙΚΟΣ.

JULIANI IMP.

MISOPOGON,

VEL

ANTIOCHENSIS.

Interprete PETRO MARTINIO.

Voss.
"Αντιοχι-
κός η Μι-
σώπων.

ANACREON Poëta multa fe-
cit carmina gravia & lepida,
quoniam ei Fata ludendi facul-
tatem obtulere. At Alcaeo, &
Archilochō Pario, non dedit
Deus Musas ad amœnitatem voluptatem-
que convertere. Nam cum varias injurias
& molestias perpeti cogerentur, ad id Mu-
sis suis utebantur : ita leviora reddebant quæ-
cunque Deus ipsis dederat, sua erga adver-
sarios maledicentia. At mihi lex vetat (fi-
cut & cæteris, opinor, omnibus) nomina-
tim eos accusare, qui nulla injuria affecti,
tamen inimici sponte esse volunt. Carmi-
num præterea musicam mihi detrahit, quæ
apud liberales animos hodie valet, discipli-
næ consuetudo. Turpe siquidem videtur
nunc musicam colere, quemadmodum o-
lim malis artibus esse locupletem. Atta-
men non idcirco Musarum præsidio, quoad
potero, abstinebo. Enimvero Barbaros
eos, qui trans Rhenum incolunt, vidi ru-
stica carmina verbis facta similibus clango-
rum, quos asperè clamantes aves edunt,
studiose amplecti, & carminibus dele-

AΝΑΚΡΕΟΝΤΙ τῶ ποι-
ητῆ πολλὰ ἐποιήθη μέ-
λη σεμνὰ καὶ χαριέντα.
Τρυφᾶν γὰρ ἔλαχεν ἐκ
"μοιρῶν." Ἀλκαίῳ δ' ἐκέ-
γρ. μισῶν
τι, ἔδ' Ἀρχιλόχῳ τῶ Παρίῳ, τὴν Μῦ-
σαν ἔδωκεν ὁ θεὸς εἰς εὐφροσύνας καὶ
ἡδονὰς τρέψαι. μοχθεῖν γὰρ ἄλλοτε
ἄλλως ἀναγκαζόμενοι, τῇ μισικῇ
πρὸς τῶν ἐχθρῶντο, κηφότερα ποιῶν-
τες αὐτοῖς ὅσα ὁ δαίμων ἐδίδε, τῇ εἰς
τῶν ἀδικούντων λοιδόρια. Ἐμοὶ δὲ ἀ-
παγορεύει ὁ νόμος, ἐπ' ὀνόματι (ὡς-
περ, οἶμαι, καὶ ἀπασιν τοῖς ἄλλοις) ἀτι-
ᾶσθαι τῶν ἀδικούντων μὲν ἔδεν, εἶναι
δ' ἐπιχειρῶντας δυσμενεῖς. Ἄφα-
ρῆται δὲ "τὴν ἐν τοῖς μέλεσι" μισι-
κὴν, ὅνῃν ἐπικρατῶν ἐν τοῖς ἐλευθέροις
τῆ παιδείας τρόπῳ. ἀσχρὸν γὰρ εἶ-
ναι δοκεῖ νῦν μισικὴν ἐπιηδεύειν, ἢ
πάλαι ποτὲ "ἐδόκη τὸ πλεῖν ἀδί-
κως. ἔ μὴν ἀφέξομαι διὰ τῶν τ' " ἐ-
μοὶ δυνάμει ἐκ μισῶν ἐπιχειρίας. Ἐ-
θεασάμην τοὶ καὶ τῶν ὑπὲρ τῆ Ῥήνον
Βαρβάρων ἀγρία μέλη λέξῃ πεποι-
μένα παραπλήσια τοῖς κρωγμοῖς
τῶν τραχὺ βοῶντων ὀρνίθων " ἄδοντας, καὶ ἀ-
καὶ σμενίζον-
τας
Uu

Voss.
τά μισι-
κά
καὶ
ἀ-
καὶ σμενίζον-
τας

καὶ εὐφρανομένους ἐν τοῖς μέλεσιν. A
 εἶναι γὰρ οἶμαι, συμβαίνῃ τοῖς Φάυλοις
 τὴν μουσικὴν, λυπηροῖς μὲν τοῖς θεά-
 τροις, Φύσιν δ' ἀλλοῖς ἡδύσοις. Ὁ δὲ

Voss.
 ξυνοήσας

καὶ αὐτὸς συννοήσας, εἶωθα πρὸς ἐμ-
 αὐτὸν λέγειν, ὅπερ ὁ Ἰσμηνίας, ὅτι
 ἀπὸ τῆς ἰσῆς μὲν ἔξεως· ἀπὸ δὲ τῆς ὁ-
 μοίας, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, μεγαλο-
 φροσύνης· ὅτι δῆτα ταῖς μέσαις ἄσω,
 καὶ ἐμαυτῶ. τὸ δ' ἄσμα περὶ μὲν λέ-
 ξει πεποίηται, λοιδορίας δ' ἔχει πολ-
 λὰς καὶ μεγάλας, καὶ εἰς ἄλλας μά-
 Δία· πῶς γὰρ, ἀπαγορεύοντι τῶν
 νόμων· εἰς δὲ τὴν ποιητὴν αὐτὸν, καὶ τὸν
 συγγραφέα. Τὸ γὰρ εἰς ἐαυτὸν γρά-
 φειν ἑπαινεῖς ἢ ψόγους, εἰργάζετο νόμους
 ἔδειξεν ἑπαινεῖν μὲν δὲ καὶ σφόδρα ἐθέλων
 ἐμαυτὸν, ὅτι ἔχω, ψέγειν δὲ μυσία.

γρ. ἄτε
 ἐπ. ἄτε

Καὶ πρῶτον ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν προ-
 σώπων. τῶν γὰρ οἶμαι, Φύσιν γεγο-
 νότι μὴ λίαν καλῶ, μήδ' εὐπρεπεῖ,
 μήδ' ὠραῖα, ὑπὸ δυσροπίας καὶ δυσ-
 κολίας αὐτὸς προσέθεικα τὸν βαρῶν

γρ. αὐτὸν τῶν πῶγων, δίκας αὐτῶν πρῶ-
 τόμενοι, ὡς εἴκειν, ἔθενός μὲν ἄλλος,

ἔθ' ὁ μὴ Φύσιν γενέσθαι καλόν. Ταῦτά
 τοι διαθεόντων ἀνέχομαι τῶν φθειρῶν,
 ὡς περ ἐν λόχμῃ τῶν θηρίων. ἐδίειν
 ὅτι λάβρωσ, ἢ πίνειν χανδόν, ἢ συγχω-
 ρῆμα· δεῖ γὰρ οἶμαι, προσέχειν, μὴ
 λάθω συγκαταφαγῶν τοῖς ἄρτοις
 τὰς τείχας. Ὑπὲρ δὲ τῶν φιλεῖσθαι
 καὶ φιλεῖν ἦμισα ἀλγῶ. καίτοι καὶ τῶν
 ἔχειν εἴκειν ὁ πῶγων, ὡς περ τὰ ἄλ-
 λα, λυπηρὸν, καὶ ἐπιτρέπων καθαρά
 λείοις, καὶ διὰ τῶν οἶμαι, γλυκερωτέροις
 χεῖλεσι χεῖλη προσμάτην· ὅπερ ἤδη
 τις ἐφῆτ' ἐργασαμένων σὺν τῷ Πανὶ καὶ
 τῇ Καλλιόπῃ, εἰς τὴν Δάφνιν ποιήματα.

Voss.
 λαύρωσ

Ὑμεῖς δὲ Φαλέ δέν καὶ σχοινία πλέκειν
 ἐνθένδε, καὶ ἐτοίμως παρέχεν ἔχω, ἢ
 μόνον ἔλκιν δυνηθείητε, καὶ μὴ τὰς ἀτρί-
 πτας ὑμῶν καὶ μαλακὰς χεῖρας ἢ τρα-
 χύτης αὐτῶν δεινὰ ἐργάσῃται. Νομίσθη
 ὅτι μηδεὶς δυσχεραίνεν ἐμὲ τῶν σκώμμα-

ctari. Solent enim, opinor, mali musici
 ingrati molestique esse iis, a quibus audiun-
 tur, cum sibi ipsi natura sint jucundissimi.
 Quare cum id ipse considerarem, idem me-
 cum tacitus, quod & Ismenias olim, ut non
 pari ex artis facultate, at simili, ut qui-
 dem mihi persuadeo, ex fiducia dicebam:
 certe mihi canam & Musis. Carmen
 autem soluta oratione factum est, mul-
 taque & gravia maledicta continet, non
 in alios mehercule, (quomodo enim,
 cum lex id prohibeat?) sed in ipsum Poë-
 tam atque auctorem. Etenim scribere
 in seipsum laudationes aut vituperationes,
 nulla lex prohibet: me vero si maxime vel-
 lem laudare, non possem; at vituperare
 infinitis modis potero. Et primum a vul-
 tu ordiar. Huic enim cum (ut arbitror)
 natura non multum pulchritudinis ac ve-
 nustatis dedisset, ipse morositate qua-
 dam & acerbitate animi longam istam
 barbam addidi, quasi poenas ab illo exi-
 gens; nulla quidem alia de causa, nisi quod
 natura elegantior non fuisset. Ideo dif-
 currentes in ea pediculos perfero, tan-
 quam feras aliquas in sylva: neque large
 edendi aut bibendi mihi potestas est; ca-
 vendum enim esse arbitror, ne imprudens
 pilos una cum pane devorem. Nam de
 accipiendis dandisque osculis nihil laboro.
 Tametsi ad cætera hoc habere videtur in-
 commodi barbâ, quod non sinit pura pu-
 ris, eoque suavioribus, ut opinor, labris la-
 bra adjungere: quod olim etiam quidam u-
 surpavit, qui Pane & Calliope propitiis in
 Daphnin fecit poemata. At vos etiam fu-
 nes ex ea necti oportere dicitis. Equidem
 id vobis perlibenti animo concedam, mo-
 do pilos possitis extrahere, neque eorum
 asperitas vestras molles & delicatas manus
 offendat. Neque vero quispiam existi-
 met me maledicto isto gravius commove-
 ri: ipse

ri: ipse enim caussam præbeo, qui hircorum simile mentum gero, cum possem læve glabrumque efficere, quale habent formosi pueri, mulieresque omnes, in quibus natura inest amabilis decor & venustas. Nam vos in senectute etiam vestros liberos imitamini, & pro ista vestra delicatissima vita, & simplicissimis fortasse moribus, studiose illud glabrum facitis, & virum non ut ego ex genis, sed ex fronte ostenditis. Sed enim ego hac prolixitate barbæ non contentus, caput habeo præterea squallidum, raro tondeor, raro ungues feco, ac digitos etiam ex calamo fere nigros habeo. Quod si etiam arcana vultis nosse, pectus mihi est horridum atque hirsutum, ut leonibus ferarum regibus, neque unquam læve illud feci: tanta est animi mei asperitas, atque abjectio: neque enim partem ullam corporis lavem mollemve effeci. Dicerem vero vobis, si qua mihi esset verruca, ut Cimoni: nunc nulla mihi est. Aliud vero dicam quod nostis. Non enim satis mihi fuit corpus habere ejusmodi, sed vitam præterea vivo peraufteram ac perdifficilem. Arceo meipsum a theatris per summam stultitiam; neque in aulam admitto scenam, nisi anni Calendis, præ animi mei stupore, tanquam pauper agricola tributum aliquod pendens iniquo domino: ac tum quoque, cum illuc introivi, *dicis tantum causa id facere videor.* Jam vero nullæ sunt mihi possessiones; cum tamen rex magnus toto orbe appeller, tanquam præfectus vel dux, qui in solos histriones & aurigas imperium habeat. Quod cum vos paulo ante videritis, recordamini nunc adolescentiæ illius, & ingenii, ac mentis, & solertiæ: etsi jam tum fortassis illa gravis & acerba erat, magnaque ac manifesta acer-

Α τι δίδωμι ἢ αὐτὸς τὴν αἰτίαν, ὡς περ οἱ τράγοι τὸ γένιον ἔχων, ἔξόν, οἶμαι, λέιον αὐτὸ ποιεῖν καὶ ψιλόν, ὁποῖον οἱ καλοὶ τῶν παίδων ἔχουσιν, ἀπασαί τε αἱ γυναῖκες, αἷς φύσφι πρῶσσει τὸ ἐράσμιον. Ὑμεῖς δὲ καὶ ἐν τῷ γήρα ζηλῶντες τὰς ὑμῶν αὐτῶν ὑέας, καὶ τὰς θυγατέρας, ὑπὸ "λαβρότητι βίβ, καὶ ἴσως γε. λα-βρότητα; ἀπλότητος τρέψα, "λέιον ἐπιμελῶς & ἀπλη. ἐργάζεσθε. τὸ ἄνδρα" ὑποφαίνοντες, καὶ αὐτὰ παρδεικνύοντες διὰ τὰ μετώπα, καὶ ἔχ. γε. ἀπο-φαίνοντες ὡς περ ἡμεῖς ἐκ τῶν γνάθων. Ἐμοὶ δ' ἐκ ἀπέχρησε μόνον ἡ βαθύτης τὸ γε. γε. γνάθων. νεῖς, ἀλλὰ καὶ τῇ κεφαλῇ πρῶσσειν αὐχμὸς, καὶ ὀλιγάκις κείρωμαι, καὶ ὄνυχίζομαι, καὶ τὰς δακτύλους ὑπὸ τῷ "κα-γρ. πλα-κάμω λάμω τὰ πολλὰ ἔχω μέλανας. Ἐἰ δ' βέλεσθέ τι καὶ τὸ ἀπορρήτων μαθεῖν, ἔσι μοι τὸ σῆθ' δασύ καὶ λάσιον, ὡς περ τῶν λεόντων, οἵπερ βασιλεύουσι τῶν θηρίων. εἰδὲ ἐποίησα λέιον αὐτὸ πάποτε, διὰ δυσκολίαν καὶ μικροπρέπειαν. εἰδὲ ἢ ἄλλο τι μέρ' ἢ σῶμα εἰ- C εἰργασάμην λέιον, εἰδὲ μαλακόν. Εἶπον γ' ἂν ὑμῖν, εἰ τις ἦν μοι καὶ ἀκροχορδῶν, ὡς περ τῷ Κίμωνι· νυνὶ δ' ἐκ ἔσι. Καὶ ἀσυγγινώσκετε, φράσω μὲν ἕτερον. ἐμοὶ γ' ἐκ ἀπόχρη τὸ σῶμα εἶ- ναι τοῖσδε, πρὸς δ' καὶ διαίτα παγχάλεπος ἐπιηδευέειαι. εἰργαίω τῶν θεάτρων ἐμαυτὸν ὑπ' ἀβεληρίας· εἰδὲ εἶσω τὴν αὐτῆς παραδέχομαι τὴν θυμέλην, ἔξω τῆ νεομηνίας ἢ ἔτης, ὑπ' ἀναμνηστικῆς. ὡς περ τινὰ φόρον ἢ δασμόν εἰσφέρειν, καὶ ἀπο- D διδῆς ἄγροικος ὀλίγα ἔχων, ἐκ ἐπιεικῆ δεσποτῆ. καὶ τότε δὲ εἰσελθὼν, τοῖς ἀφοσιμένοις εἶοικα. Κέκλημαι δὲ "εἰ- γοσφ. δέν· καὶ ταῦτα βασιλεὺς ἀκῶν μέ- εἰδία γας, καθάπερ ὑπαρχος, ἢ στρατηγός, διὰ πάσης τῆ οἰκισμένης, ἀρξὴ τῶν μίμων καὶ τῶν ἠνιόχων. Ὅπερ ὑμεῖς ὀρεῶντες ὀλίγα πρῶτερον, ἀναμνηστικῆτε νῦν ἤβης ἐκείνης, νῆ τε ἐκείνη καὶ φρενῶν. ἦν μὲν ἐν ἴσως καὶ τῆτο βαρὺ,

καὶ δ᾿ ἄνθρωπος ἐναργὲς μοχθηρίας τρέ-
 πει. Προσθήμην δὲ ἐγὼ τι "καινότερον.
 αἰ. Μισῶ αἰεὶ μισῶ τὰς ἰπποδρομίας, ὡς περ οἱ
 χεῖμαλα ὠφληκότες τὰς ἀγοράς.
 γρ. Φοι- ὀλιγάκις ἔν εἰς αὐτὰς " Φοιτῶν ἐν ταῖς
 τῶ ἐν τῇ ἑορταῖς τῶ θεῶν ἔδδ' ἀδμερεῦω, καθά-
 ἑορτῆ περ εἰώθεσαν ὅ τε ἀνεψιὸς ὁ ἐμὸς, καὶ
 ὁ θεῖος, καὶ ὁ ἀδελφὸς ὀμοπάτριος.
 ἔξ δὲ τῶ πάντας θεώμενος δρόμους,
 ἔδ' αὐτὰς ὡς ἂν τις ἐρῶν τῶ πρᾶγμα-
 τος, ἢ ναὶ μά Δία " καὶ μισῶν αὐτὸ καὶ
 ἀποστρεφόμενος, ἄσμενος ἀπαλλάτ-
 τομαι. Ἄλλα τὰ μὲν ἔξω ταῦτα. Καί
 τοι " πόσον εἴρηται μοι μέρος τῶν ἐ-
 μῶν εἰς ὑμᾶς ἀδικημάτων; τὰ δὲ ἐν-
 δον, ἀγρυπνοὶ νύκτες ἐν σιβάδι, καὶ τρο-
 φὴ πᾶσις ἡτῶν κόρος, πικρὸν ἡδ' ἄ-
 ποιεῖ, καὶ τρυφώση πόλις πολέμιον. Οὐ
 μὴν ὑμῶν γε ἕνεκα τῶ ἐπιηδύεται
 παρ' ἐμῶ. δεινὴ δέ τις ἐκ παιδαίει με
 καὶ ἀνοήτως ἀπάτη " προλαβῆσα, τῇ
 γαστρὶ πολεμῆν ἐπεισεν. ἔδδ' ἐπιτρέ-
 πω πολλῶν ἐμπίπλασθαι σιλίων ἀν-
 τῆ. ὀλιγάκις ἔν ἐμοὶ τῶν πάντων ἐμέ-
 σαι συνέβη. καὶ μέμνημαι αὐτὸ πα-
 θῶν ἔξ ὅτε Καῖσαρ ἐγενόμην ἄπαξ
 ὑπὸ συμπλώματος, ἔ πλησμονῆς. Ἄ-
 ἔξιον δὲ ὑπομνησθῆναι διηγήματος, ἔδδ'
 αὐτῶ πάνυ χαρίεντος, ἐμοὶ δὲ δια-
 τῶτο μάλιτα οἰκεία. Ἐτύγχανον ἐ-
 γὼ " χειμάζων παρὰ τὴν Φίλιππον
 Λευκίαν. ὀνομάζουσι δὲ ἔτως οἱ Κελ-
 τοὶ τῶ Παρισίων τὴν πολίχνην. ἔσι δ' ἔ
 μεγάλη νῆσος, ἐγκειμένη τῶ πῶλα-
 μῶ, καὶ αὐτὴν κύκλω πᾶσαν " καλα-
 λαμδάνη. Ἐύλινα δ' ἐπ' αὐτὴν ἀμ-
 φοτέρωθεν εἰσάγουσι γέφυραι, καὶ ὀλι-
 γάκις ὁ πῶλαμὸς ἐλατίζεται καὶ μείζων
 γίνεται. τὰ πολλὰ δ' ἐσιν ὁποῖος ὡρα
 φέρει καὶ χειμῶνος ὕδωρ ἡδιστον καὶ κα-
 θαρώτατον ὄραν, καὶ πίνειν ἐθέλοντι πα-
 ρέχον. ἄτε γ' νῆσον οἰκῶντας ὕδρευε-
 σαι μάλιτα ἐνθεν χεῖρ. Γίνεται ἔ καὶ ὁ
 χειμῶν ἐκεῖ " πρᾶότερος ὑπὸ τῶ θερμοῦ,
 ὡς Φασί, ἔ Ἐκεανῶ. σάδια γ' ἀπ-

bitatis meae signa ostendebat. Veruntamen attendite; magis est novum & admirabile quod dicam. Semper odi Circenses, perinde ut forum qui obstricti sunt aere alieno. Itaque raro ad eos venio, nempe in Deorum feriis: neque ibi diem consumo; quod meus patruelis, avunculus, & germanus ex patre faciebant; sed spectato sexto fere cursu, neque id magna cum voluptate, imo hercle cum molestia & fastidio, libens discedo. Sed de externis haec tenus. Quanquam quota pars a me dicta est mearum erga vos injuriarum? Domestica autem, noctes insomnes in stragulo, & victus citra satietatem, mores acerbos efficiunt, & delicatae urbi repugnantes. Nolite tamen existimare, vestra causa id a me fieri. Gravis quidam & stultus error iam inde a puero me induxit, ut ventri bellum facerem. Neque enim cum permitto epulis expleri. Itaque rarissime omnium mihi contigit vomere: & memini id mihi accidisse, ex quo Caesar sum factus, semel tantum, neque id cibi copia, sed casu. Commodum autem fuerit historiam recensere, non quod eam admodum fore jucundam existimem, sed quod mihi propterea mirifice conveniat. Ego olim eram in hybernis apud eam Lutetiam, (sic enim Galli Parisiorum oppidum appellant) quae insula est non magna, in fluvio sita, qui eam omni ex parte cingit. Pontes sublicij utrinque ad eam ferunt, raroque fluvius minuitur ac crescit, sed qualis aestate, talis solet esse hyeme. Aquam praebet jucundissimam & aspectu purissimam volenti bibere. Nam cum insulam habitent, ibi maxime eos aquari necesse est. Hyems est illic placidissima propter calorem (ut ajunt) Oceani. Stadia enim abest non amplius non-genta,

Voss. καμνοτ.
 αἰ. Μισῶ
 γρ. Φοι-
 τῶ ἐν τῇ
 ἑορτῆ
 Voss. μὴ μισ-
 αὐτὸ μηδὲ
 ἀποστρε-
 φόμενος.
 Voss. πόσον
 γρ. καὶ τε
 περλ.
 γρ. κοι-
 μάζων
 γρ. Λεκε-
 τῶν
 γρ. πῶ τει-
 χος κα-
 τάλ.
 γρ. πρᾶ-
 τος

genta, ac fortasse quædam tenuis aura il-
 linc diffunditur: videtur autem maritima
 aqua dulci esse calidior. Sive igitur ob
 hanc caussam, sive aliam mihi ignotam,
 ita se res habet; hyems ejus terræ incolis
 mitior est: propterea vites optimæ illic
 nascuntur: quinetiam ficus multi jam arte
 quadam extulerunt, cum eas per hyemem
 calamis tritici tanquam vestimentis conte-
 gerent, & aliis ejusmodi rebus, quæ cæli
 injurias arboribus prohibere solent. Erat
 tum igitur hyems solito vehementior, &
 fluvius quasi marmoreas crustas praterve-
 hebat, (nostis lapidem Phrygium, cui per-
 similes erant candidi istius lapidis crustæ
 concretæ, magnæ, & aliæ ex aliis labentes)
 quinetiam fluvium conjuncturæ & tan-
 quam pontem facturæ videbantur. Cum
 igitur in his rebus durior & agrestior es-
 sem, quam unquam antea, nequaquam cu-
 biculum, in quo quiescebam, calefieri
 patiebar, quo modo illic pleraque domi-
 cilia sub caminis calefiunt, cum tamen ad
 ignis calorem excipiendum esset opportu-
 num. Quod tum quoque accidit ob me-
 am duritiem, atque in me ipsum præcipue,
 ut vere dicam, inhumanitatem, qui me ad
 illum aerem tolerandum assuefacere vole-
 bam, ejus præsidii maxime indigentem.
 Cumque hyems invalesceret atque in dies
 fieret vehementior, ne tum quidem fa-
 mulis meis permisi, ut domicilium calefa-
 cerent; veritus ne humorem, qui in
 parietibus erat, commoverem: itaque
 accensum ignem & candentes aliquot
 carbones inferri jussi. Hi vero etsi non
 multi erant, attamen multum vaporem e
 parietibus excitarunt, a quo cum caput
 meum opletum esset, somnus me com-
 plexus est. Ac sane metui, ne suffoca-
 rer. Verum raptus extra cubiculum, me-

A ἔχῃ τῶν ἐννακοσίων ἔπλειω. καὶ διαδί-
 δοται τυχὸν λεπλή τις αὔρα τῆ ὕδα-
 τος. εἶναι δὲ δοκεῖ θερμότερον τὸ θα-
 λάττιον τῆ γλυκέος. εἴτε ἔν ἐκ ταύ-
 τῆς, εἴτε ἐκ τινος ἄλλης αἰτίας ἀφα-
 νῆς ἐμοὶ, τὸ πρᾶγμα ἐστὶ τοῖστων ἀλε-
 ενότερον ἔχουσιν οἱ τὸ χωρίον οἰ-
 κῆνες τῆ χειμῶνα. καὶ φύεται παρ' αὐ-
 τοῖς ἀμπελοσ ἀγαθῆ, καὶ συκᾶς ἤδη τι-
 νές εἰσιν οἱ ἐμηχανήσαντες, σκεπάζον-
 τες αὐτὰς τῆ χειμῶν^Θ, ὡσπερ ἱμα-
 τίοις, τῆ καλάμη τῆ πυρῆ, καὶ τοῖσ-
 τοῖς τισὶν, ὅσα εἰώθεν εἶργειν τὴν ἐκ τῆ
 ἀέρος^Θ ἐπιγιγνομένην τοῖς δένδροσι
 βλάβην. Ἐγένετο δὲ ἔν ὁ χειμῶν τῆ
 εἰωθότ^Θ σφοδρότερος, καὶ παρέφερεν
 ὁ πῶλαμὸς ὡσπερ μαρμάρη πλάνας·
 ἴσε δὴ πρὸ τῆ Φρύγιον λίθον, ὡς ἐώκῃ μᾶ-
 λιστα τῆ λευκῆ τῆς τὰ κρύσαλλα,
 μεγάλα, καὶ ἐπάλληλα φερόμενα· καὶ
 δὴ καὶ συνεχῆ ποιεῖν ἤδη τὸ πόρον ἐμελ-
 λε, καὶ τὸ ρεῦμα γεφυρῆν. Ὡς ἔν ἐν
 τῆτοις ἀγριώτερος ἦν τῆ συνήθης, ἐ-
 θάλπετο δὲ τὸ δαμάτιον ἔδαμῶς, ὡ-
 περ ἐκάθευδον· ὄνπερ εἰώθη τρόπον ὑ-
 πὸ ταῖς καμίνοις τὰ πολλὰ τῆ οἰκημά-
 των ἐκεῖ θερμαίνεσθαι καὶ ταῦτα ἔχων
 εὐπρεπῶς πρὸς τὸ παραδέξασθαι τὴν
 ἐκ τῆ πυρῆς ἀλέαν. συνέβη δ' οἶμαι καὶ τὸ
 τῆ διασκαμότηλα τὴν ἐμὴν, καὶ τῆς εἰς ἐ-
 αὐτὸν πρῶτον, ὡς εἰκὸς, ἀπανθρωπίαν ἐ-
 βελόμην γὰρ ἐμαυτὸν ἐθίζειν ἀνέχεσθαι
 τῆ ἀέρος, ταύτης ἐνδεῶς ἐχούλα τῆς βοη-
 θείας. Ὡς ὁ χειμῶν ἐπεκράτη, καὶ αἰεὶ
 μείζων ἐπεγίνετο, θερμῆναι μὲν ἔδ' ὡς
 ἐπέτρεψα τοῖς ὑπηρεταῖς τὸ οἰκημα,
 δεδιὼς κινῆσαι τὴν ἐν τοῖς τοίχοις ὑ-
 γρότητα· κομίσαι δ' ἔνδον ἐκέλευσα
 πῦρ κεκαυμένον, καὶ ἀνθρακας λαμ-
 πρῆς ἀποθέσθαι παντελῶς μείζους·
 οἱ δὲ καίπερ ὄντες ἔ πολλοὶ, "παμ-
 πληθεῖς ἀπὸ τῶν τοίχων ἀτμῆς ἐκί-
 νησαν, ὑφ' ὧν κατέδαρθον, ἐμπιμπλα-
 μένης μοι τῆς κεφαλῆς. "ἔδεισα
 μὲν ἔν ἀποπνιγῆναι· κομιοθεῖς δ' ἔξω, σα
 Uu iij τῶν

Voss.

εἰς αὐτὸν

τρόπον

τῶν ἰατρῶν παραμύθων, ἀπορρίψαι τὴν ἐντεθεισάν ἀρτί-τροφὴν, ἔτι μά-
 Δία πολλὴν ἔσαν ἐξέβαλον, καὶ ἐγενό-
 μην αὐτῆς ῥαίων, ὥς ἐμοὶ γενέσθαι κα-
 Φοτέρην τὴν νύκτα, καὶ τὴν ὑπεράγας
 πράττειν ὅ, τι περ ἐθέλωμι. Οὕτω μὲν
 ἔν ἐγὼ ἐν Κελτοῖς, κατὰ τὴν Με-
 νάνδρου Δύσκολον, αὐτὸς ἐμαυτῶ πό-
 νος πρῶτον ἐβίβην. Ἀλλὰ ἡ Κελτῶν μὲν
 ταῦτα ῥαίων ἔφερον ἀγροικία. Πόλις
 δ' εὐδαίμων, καὶ μακαρία, καὶ πολυάν-
 θρωπος, εἰκότως ἀχθεταί. ἐν ἧ πολ-
 λοὶ μὲν ὀρχησαί, πολλοὶ δ' αὐληταί,
 μῖμοι δὲ πλείους τῶν πολιτῶν. αἰδώς
 δ' ἔκ ἐστιν ἀρχόντων. Ἐρθεῖαν γὰρ πρὸς
 πρὸς τοῖς ἀνάνδροις, ἐπεὶ τοῖς γε ἀνδρεί-
 οῖς, ὥσπερ ὑμεῖς, ἔωθεν κωμάσθην, νύ-
 κτωρ ἠδὲ παθεῖν, ὅτι τῶν νόμων ὑπερο-
 ρᾶτε, μὴ λόγῳ διδάσκην, ἀλλὰ τοῖς
 ἔργοις ἐνδείκνυσθε. Καὶ γὰρ οἱ νόμοι
 Φοβεροὶ διὰ τὰς ἀρχοντας. ὥς ἐ-
 σίς ἀρχὸν ὑβρίσεν, ἔτι ἐκ
 πειρασίας τὰς νόμους κατεπάτη-
 σεν. οἱ δὲ ἐπὶ τέτοις εὐφρανόμενοι δὴ-
 λον ποιεῖτε, πολλαχῶ μὲν, ἔχ ἡκιστα
 δ' ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ ἐν τοῖς θεάτροις.
 ἀπὸ μὲν τῶν κρότων, καὶ ἀπὸ τῆς βοῆς, ὁ
 δῆμος. οἱ δ' ἐν τέλει, τῶν γνωριμώτεροι
 μάλλον εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι παρὰ πᾶ-
 σιν, ἀφ' ὧν εἰς τὰς τοιαύτας ἐορτὰς ἐ-
 δαπάνησαν, ἢ Σόλων ὁ Ἀθηναῖος ἀπὸ
 τῶν πρὸς τὸν Κροῖσον τῶν Λυδῶν βασι-
 λέα συνεστίας. Καλοὶ ἦ πάντες, καὶ με-
 γάλους καὶ λεῖους, καὶ ἀγένους, νέους τε ὁμοί-
 ως καὶ πρεσβυτάτους ζήλωται τὴν εὐδαι-
 μονίας τῶν Φαλαίων,

Odyss. 9. 249. Εἵματα τ' ἐξημοιβὰ, λότερὰ τε
 θερμὰ, καὶ εὐνάς,

4 ἀντὶ τῆς ὀσίας ἀποδεχόμενοι. Τὴν δὴ σὴν
 ἀγροικίαν, καὶ ἀπανθρωπίαν, καὶ σκαϊό-
 τηλα τέτοις ἀρμόσειν ὑπέλαβες; ἔτιως
 ἀνόητόν ἐσί σοι καὶ Φαῦλον, ὃ πάντων
 ἀνθρώπων ἀμαθεσάτε καὶ Φιλαπεχθη-
 μονέσατε, τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν εὐ-
 γενεσάτων, σῶφρον τρετοῖ ψυχάρειον,
 ὃ δὴ σὺ κοσμεῖν καὶ καλλωπίζεω σω-

Voss.
 καὶ ἐν Κ.

Voss.
 πρῶτον
 ἔβην

γε. δε. τι.
 ἡμῶν

γε. ἀγ.
 νέων

A dicis suadentibus, ut cibum, quem antea
 sumseram, eicerem, non multum ejeci:
 neque sane multus erat: ita me levatum
 sensi, adeo ut & nocte leviore usus fuerim,
 & postero die ad quidvis agendum paratus.
 Quare ad hunc modum ego apud Gallos, si-
 cut ille apud Menandrum Dyscolus, labores
 novos mihi procreabam. Verum hoc facile
 Gallorum rusticitas ferebat. At civitas opu-
 lenta, & florens, & hominum frequentia ab-
 undans, jure succenset: in qua scilicet multi
 sunt saltatores, multi tibicines, histriones
 plures quam cives, nulla in principes ve-
 recundia. Erubescant sane ignavi; at vi-
 ri fortes, quales vos estis, mane debent
 comessari, noctu voluptati operam
 dare: leges parum vobis curæ esse,
 non verbis docere, sed re ac
 factis demonstrare. Leges enim princi-
 pum causa timentur. Quare qui princi-
 pem violare ausus est, is multo etiam
 magis leges violavit. Quæ vobis volupta-
 ti esse, cum alibi sæpe, tum maxime in fo-
 ro & theatro ostenditis: populus plausu
 & clamore, magistratus fama & nominis
 gloria, quam sumtibus istis feriisque cele-
 brandis multo majorem pepererunt, quam
 Solon Atheniensis ex illa consuetudine,
 quæ ei cum Cræso rege Lydorum inter-
 cessit. Omnes vero sunt formosi, proceri,
 glabri, & imberbes; juvenes & senes feli-
 citatem Phæacum imitantur,

D Balneaque, & vestes varias, stratumque
 cubile,

recto & honesto anteponunt. Atque hæc
 cum ita sint, tamen rusticitatem, inhu-
 manitatem, & duritiam tuam cum his
 deliciis convenire posse existimasti? Adeo-
 ne tibi stulta est & vilis, o hominum im-
 peritissime atque importunissime, quæ a
 clarissimis viris dici solet, temperans hæc
 animula, quam tu ornari decorarique tem-
 peran-

perantia censeres oportere? In quo sane vehementer erras. Primum enim temperantia quid sit, nescimus: nomen solum ejus tenemus; quid ipsa valeat ignoramus. Quod si ea talis est, qualem tu nunc instituis, certe hoc sciemus, temperantiam esse Diis & legibus servire: æquo jure cum æqualibus vivere: si qua in re excellas, moderate id ferre: curare ac providere, ne a divitibus pauperes opprimantur: ob eamque causam molestias omnes exorbere, quales tibi persæpe accidisse verisimile est, ut inimicitias, iras, contumelias: deinde hæc omnia leniter ferre, neque irasci, neque animo indulgere tuo, sed eum regere & castigare diligenter: denique, si quis hoc quoque in parte aliqua temperantiæ numeret, abstinere palam ab omni voluptate, quæ neque admodum inhonesta, neque turpis videatur, quod existimes, non posse quemquam domi temperantem esse, si foris dissolutus sit, theatrisque delectetur: si, inquam, talis temperantia est, tu te perdis, & nos perdis, qui servitutis ne nomen quidem audire possumus, neque erga Deos, neque erga leges: jucunda est enim in omnibus rebus libertas. Jam quanta est ista dissimulatio? neque hoc nomen pati potes, imo etiam irasceris, (itaque multi jam te auctore nomen istud de imperio tanquam invidiosum sustulerunt, qui olim ei assueverant) & tamen nos servire cogis & magistratibus & legibus. Atqui quanto fuisset melius te dominum nostrum appellari, re autem ipsa liberos nos esse sinere? O te oculis quidem clementissimum, factis vero acerbissimum. Deinde enecas nos, cum divites in judiciis moderatos esse cogis, pauperes calumniandi libertate spolias. Dimissis vero scenis, histrionibus, & saltatoribus, urbem nostram

A Φροσύνη χεῖνα νομίζεις; Οὐκ ὀρθῶς ὅτι πρῶτον μὲν ἢ σωφροσύνη τί πολ' ἐστίν, ἢ ἴσμεν ὄνομα δ' αὐτῆς ἀκάντες μόνον, ἔργον ἔχ' ὀρώμεν. Ἐὶ δὲ ὁποῖον συνῦν ἐπιληθεύεις ἐστίν, ἐπίστασθαι μὲν, ὅτι θεοῖς χεῖν δαλεῦειν ἢ νόμοις ἐν τῶν ἴσων δὲ τοῖς ὁμοίμοις προσφέρεσθαι, καὶ τὴν ἐν τέτοις ὑπεροχὴν φέρειν πρῶτον ἐπιμελεῖσθαι καὶ προνοεῖν, ὅπως οἱ πένητες ὑπὸ τῶν πλετάντων ἡκιστα ἀδικηθήσονται, καὶ ὑπὲρ τῆς πράγμαλα ἔχειν, ὅποια εἰκός ἐστὶ σοὶ γενέσθαι πολλάκις, ἀπεχθείας, ὀργῆς, λοιδορίας· εἶτα καὶ ταῦτα φέρειν ἐγκρατῶς, καὶ μὴ χαλεπαίνειν, μηδ' ἐπιτρέπειν τῷ θυμῷ, παιδαγωγεῖν δὲ αὐτὸν, ὡς ἐνδέχεται, καὶ σωφρονίζειν. εἰ δὲ καὶ τῆτό τις ἔργον τοῦτο σωφροσύνης, ἀπέχεσθαι πάσης ἡδονῆς ἢ λίαν ἀπρεπῆς, ἢ δ' ἐπονείδιστος δοκῆσης, ἐν τῷ φανερῷ, πεπεισμένῳ ὡς ἢ ἐστὶν ἰδίᾳ σωφρονεῖν [ρίκο] καὶ λάθρα, τὴν δημοσίᾳ καὶ φανερώς ἀκόλαστον εἶναι θέλοντα, καὶ τερόμενον τοῖς θεάτροις. εἰ δὲ ἔνόντως ἢ σωφροσύνη τοῖς ἐστὶν, ἀπόλλυται μὲν αὐτός, ἀπολλύεις δὲ ἡμᾶς, ἢ ἀνεχομένους ἀκάν πρῶτον ὄνομα δαλείας, ἢ τε πρὸς θεοῖς, ἢ τε πρὸς νόμοις. ἡδὺ γὰρ ἐν πᾶσι τὸ ἐλεύθερον. Ἡ δὲ εἰρωνεία πόσι; Δεσπότης εἶναι ἢ φῆς, ἢ δὲ ἀνέχη τῆτο ἀκάν, ἀλλὰ καὶ ἀγανακτεῖ· ὥστε ἡδὺ ἐπεισας τῆς πλείους ἐθάδας πάλα γενόμενης, ἀφελεῖν ὡς ἐπιφθονον τὴν ἀρχῆς τῆτο τὸ ὄνομα δαλεῦειν δ' ἡμᾶς ἀναγκάζεις ἀρχῆσι καὶ νόμοις. καίτοι πῶσω κρεῖττον ἢ ὀνομάζεσθαι σε ἡμέτερον Δεσπότην, ἔργῳ δὲ εἶναι ἡμᾶς εἶναι ἐλευθέρους; ὡ τὰ μὲν ὄματα πρῶτατε, πικρότατε δὲ τὰ ἔργα. Πρὸς δὲ τέτοις ἀποκναίεις, βιαζόμενῳ τῆς πλεσίς ἐν δικαστηρίοις μετριάζειν, τῆς πένητας δὲ εἰργεῖς συκοφαντεῖν. Ἀφείς ἢ τὴν σκηνὴν, καὶ τῆς μίμης, καὶ τῆς ὀρχησίας,

φιλιπποῦ 24

γρ. ἴσως, ὀνόματος

Voff.
Σπολέ-
λοιπας

Χησας, απολωλεκας ημων την ω-
λιν, ωσε εδεν ημων αγαθον υπαρχειν
παρά σε, πλην τ βαρυτητ, ης
ανεχομενοι μηνα εδομον τετονι, το
μεν ευχεσθαι παντως απαλλαγηναι
ετοσδε κακ, τοις περι της ταφης
καλινδμενοις γραιδιαις συνεχωρη-
σαμεν ημεις δε αυλο δια τ ημων αυ-
των ευτραπελιας εξειργασαμεθα,
βαλλοντες σε τοις σκωμμασιν, ωσπερ
τοξευμασι. Συ δε, ω γενναε, πως α-
νεξη τα Περσων βελη, τα ημετερα
τρεσασκωμματα; Ιδ, βελομαι πα-
λιν απ' αλλης αρχης εμαυτω λοιδορη-
σασθαι. Φοιτας εις τα ιερα, δυσκολε
και δυσροπε, και παντα μοχθηρε. συρ-
ρει δε δια σε τα πληθη προς τα τε-
μενη, και μεντοι και οι πλειεις τ εντε-
λη, και αποδεχονταί σε συν βοη μτ
κροτων λαμπρωσ εν τοις τεμενεσιν,
ωσπερ εν τοις θεατροις. Τι εν εν α-

το ποιουμενον υπ
αυτων ημιν εν τριμνη
νυκτ Ηοιου (p. 52.
ψεγων το επμ γρ. αλλων
γουμενον υπ' αλλων

γαπα, εδ' επαμνεισ Γαλλι επιχειρεϊς
ειναι σοφωτεροσ τα τοιαυτα ε Πυθις,
και δημηγορεϊς εν τα πληθη, και καθα-
πλη τ βοωντων πικρωσ, αυτο δη τερ
λεγων το ποιουμενον υπ' αυτων, ωσ
υμεις των θεων ενεκεν ολιγακις εις
τα τεμενη συνερχεσθε συνδραμονιες
δε δι εμε, πολλης ακοσμιας αναπιμ-
πλανται τα ιερα. πρεπει δ' αν ανδρασι
σωφροσυνη κεκοσμημενοις, ευχεσθαι
σιγη θεων παρα των αιτημενοις τα
αγαθα, η τετον' εν ακροασθαι τον νο-
μον Ομηρου,

γρ. ευ-
χη τε ευ-
χεσθαι
ειδοσι
σιγη
γρ. εκ α-
κροασθε
Iliad. H.
v. 135.
γρ. ωσ εδ'
Οδυσευς
επασχε
Odyss. X.
v. 411.

Σιγη εφ' υμειων. ---
ωσ εδ' αν Οδυσευς επεσχε την
Ευρυκλειαν εκπεπληγημενην υπο με-
γεθουσ τη κατορθωματ,
Εν θυμω, γραυ, χαϊρε, και ισχεο,
μηδ' ολολυζε.

Ταε ε δη Τρωαδαε ετι προς τ Πρι-
αμον, ητινα τ τετα γαμελων, η θυγα-
τερων, η υεων, ε μην εδ' αυτον τ' Εκλο-
ρε; καιτοι τετω, Φησιν, ωσ θεω της

A perdisti, adeo ut nihil boni a te percipia-
mus; nisi quod odiosam istam severitatem
septimum jam mensem perpeffi, vota qui-
dem & preces, quo tantis malis eripe-
remur, ad vetulas dimisimus, quæ cir-
cum sepulcra mortuorum assidue versan-
tur: nos autem id quod volebamus, face-
tiis nostris consecuti sumus, cum te convi-
ciis, quasi telis, configeremus. At tu, vir
generose ac fortis, quemadmodum Persa-
rum tela sustinebis, qui ad nostra convi-
cia perhorrescis? Age vero, lubet iterum
me ducto aliunde initio vituperare. Ven-
titas in templa, o agrestis, o dure, &
modis omnibus improbe: tua caussa po-
pulus, imo etiam magistratus complu-
res, in templa confluent; & acciperis cum
plausu & clamore magnifice in templis,
ut in theatris. Quin igitur contentus es?
C quin laudas & probas ea quæ fiunt? quid
sapientior esse vis ipso Pythio, & concio-
naris ad populum, acriterque reprehendis
eos qui clamant, iisque quod faciunt,
commemoras: Vos, inquis, raro in tem-
pla, Deorum caussa, convenitis; & cum
mea caussa venistis, multa perturbatione
replentur eadem fana. Decebat sane bo-
nos & modestos viros cum silentio precan-
tes, bona a Diis petere, & hanc certe Ho-
meri legem audire,

Inter vos tacite. ---
Neque enim Ulysses Eurycleam cohibuif-
set, magnitudine facinoris stupefactam,
Gaude animo, vetula, ε' cobibe, nec fun-
de querelas.

Trojanas quidem certe neque Priamo,
neque cuiquam ex ejus conjugibus, aut filia-
bus, aut liberis, ac ne ipsi quidem Hecto-
ri, (quanquam huic veluti Deo ait Tro-
janos

janos supplicare) sed tamen illis supplices neque scēminas neque viros fecit in poēmate. Sed ad Minervam, ait, omnes cum ululatu manus tendebant. Quanquam hoc etiam Barbarorum est, & mulierculis consentaneum, tametsi non impium erga Deos; sicuti id quod vos facitis, qui homines tanquam Deos collaudatis, seu potius nobis hominibus, tanquam Diis, adulamini: cum longe melius esset, ne Diis quidem ipsis adulari, sed sobrie ac modeste eos colere. Ecce iterum voculas illas effingo, quibus uti apud vos consuevi, neque interea mihi libertatem dicendi permitto, sed pro usitata mihi duritie asperitateque meipsum defraudo. Hæc igitur & alia hujusmodi differet quispiam apud homines, qui non modo liberi in principes, sed etiam in Deos ipsos esse volunt, ut eorum studiosus & quasi benignus parens habeatur, cum tamen natura, perinde ac ego, sit improbus. Patere igitur te iis odio esse, & clam aut aperte reprehendi, quoniam adulari tibi putas eos, qui te visum in templis laudant. Non enim, sicut opinor, cogitasti, quemadmodum cum eorum hominum institutis, vita, & moribus congruere deberes. Sed, age, ista fileantur: ecquis illud ferendum putet? dormis fere singulas noctes solus, neque quicquam est, quod immitem ac ferum istum animum possit lenire: interclusisti penitus omnem aditum suavitati, & quod malorum caput est, tali vita te oblectas, atque illud jam perfecisti, ut detestabilis omnibus voluptas esse videatur. Atque hæc cum ita sint, tamen irasceris, si a quoquam ista audias; cum deberes potius gratias agere iis, qui te amice & musice per anapaestos admonent, primum ut nudes istas genas, deinde ut a te initium faciens, jucunda omnia

Α Τρῶας εὐχεσθαι· εὐχομένας δὲ ἔκ' εἰ-
δειξεν ἐν τῇ ποιήσει, ἔτε γυναῖκας, ἔ-
τε ἄνδρας. ἀλλὰ τῇ Ἀθηναῖ ὀλολυγῇ
πᾶσαι, Φησί, χεῖρας ἀνέσχον. Βαρ- Iliad. 2.
βαρικὸν μὲν καὶ τῆτο ἢ γυναῖξί' πρέ- V. 301.
πον ἔ μὴν ἀνόσιον πρὸς τὰς θεάς,
ὡσπερ τὸ παρ' ὑμῶν ποιούμενον. ἐπαι-
νεῖτε γὰρ ἀντὶ τῶν θεῶν τὰς ἀνθρώ-
πας· μᾶλλον δὲ ἀντὶ τῶν θεῶν τὰς ἀν-
θρώπους ἡμᾶς κολακεύετε· κάλλιστον
B δ' ἔστω, οἶμαι, μὴδ' ἐκείνης κολακεύ-
ειν, ἀλλὰ θεραπεύειν ὡς σωφρόνως. Ἰδὲ, γε. σο-
φρωνων
πάλιν ἐγὼ τὰ συνήθη τεχνιεύω λε-
ξείδια, καὶ ἔδ' ἐμαυτῷ συγχωρῶ
Φθέγγεσθαι, ὡς ἔτυχεν, ἀδεῶς καὶ
ἐλευθέρως· ἀλλὰ ὑπὸ τ' συνήθους σκαι-
ότητ' ἢ ἐμαυτὸν συκοφαντῶ. Ταῦ-
τά τις καὶ τοιαῦτ' ἂν λέγοι πρὸς ἄν- Voff.
δρας, ἔ τὰ πρὸς τὰς ἄρχοντας μόνον, τοιαῦτα
ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸς τὰς θεάς ἐλευθέ- λέγῃ
C ρος εἶναι θέλοντας, ὅπως τις ἕνους
αὐτοῖς, ὡσπερ πατὴρ ἢ πῖ νομι-
θεῖη, φύσῃ πονηρὸς ἂν, ὡσπερ ἐγώ.
'Ανέχεσθαι τοίνυν αὐτῶν μισέωντων, καὶ
λοιδορέωντων λάβρα ἢ καὶ φανερώς,
ἐπειδὴ κολακεύειν ἐνόμισας τὰς ἐν
τοῖς ἱεροῖς ὀρώμενον σε ἐπαμνεύτας. γε. ὀρω-
Oὐ γὰρ, οἶμαι, διανοήθης, ὅπως ἀρ- μένης
μόσεις τ' ἀνδρῶν, ἔτε τοῖς ἐπιηδεύ-
μασιν, ἔτε τοῖς βίοις, ἔτε τοῖς ἡθεσιν.
Εἶεν, ἀλλ' ἐκεῖνο τίς ἀνέξεταί σ' ἢ; κα-
θεύδεις ὡς ἐπίπαν νύκτωρ μόνον, ἔδ'
D ἔστω ἔδ' ἐν ὄφρουτον ἄγριον καὶ ἀνήμε- v. 302 mutat ἄνδρ. 38
ρον μαλάξῃ θυμόν. ἀποκέκλεισαι δὲ
πάσῃ πανταχῶ πάροδ' ἢ γλυκυ-
θυμία, καὶ τὸ μέγιστον τῶν κακῶν,
ὅτι τοῖστον ζῶν βίον εὐφραίνῃ, καὶ πε-
ποίησαι τὰς κοινὰς καλὰρας, ἡδονήν.
Εἶτα ἀγανακτεῖς εἰ τὰ ταῖ τοιαῦτα
ἀνέχεις, ἔξον εἰδέναί χάρην τοῖς ὑπ' εὐ-
νοίας ἐμμελέσερόν σε νυθεῖσιν ἐν
τοῖς ἀναπαύσει, ἀποφιλάσσαι μὲν
τὰς παρειαίς, καλὰ δὲ ἀπὸ σαυτῶ
πρῶτον ἀρξάμενον δεικνύειν πάντα
Xx τῶ

τῶ δήμῳ τῶ φιλογέλῳ τῶδε θεά-
 ματα, μίμους, ὄρχηστὰς, ἠκιστα ἀ-
 σχυνομένας γυναῖκας, παιδάρια περὶ
 κάλλους ἀμιλλώμενα τῆς γυναῖξιν,
 ἄνδρας ἀποφιλεμένους, ἔτι τὰς γνά-
 θους μόνον, ἀλλὰ καὶ ἅπαν τὸ σῶμα,
 λειότεροι τῶν γυναικῶν, ὅπως φαίνοι-
 το τοῖς ἐορτάζουσιν ἐορτάς, πανηγύ-
 ρεις, ἔτι μὰ διὰ τὰς ἱεράς ἐν αἷς χρη-
 στωφρονεῖν· ἄλλοι μὲν γὰρ ἐκείνων ἐσίν,
 ὡς περὶ τὸ δρυός, καὶ πολὺς ὁ κόρυς
 αὐτῶν. Ἐθυσεν ὁ Καῖσαρ ἐν τῷ τῷ
 Διὸς ἅπαξ, εἶτα ἐν τῷ τῷ Τύχης, εἰς
 τὸ τῷ Διήμητρῷ τρεῖς ἐφεξῆς, ἑβ-
 δισεν· ἐπιλέλησμαι γὰρ εἰς τὸ τῷ Δά-
 φνης ὁσάνκις εἰσηλθὼν τέμενος, προ-
 δοθὲν μὲν ὀλιγωρία τῶν φυλάκων,
 ταῖς δὲ τῶν ἀθέων ἀνδρῶν τόλμας ἀ-
 φανισθέν. Ἡ Σύρων ἠκὴ Νεομηνία,
 καὶ ὁ Καῖσαρ αὐθις εἰς Φιλίᾳ Διὸς·
 εἶτα ἡ πάγκοινο ἐορτή, καὶ ὁ Καῖ-
 σαρ εἰς τὸ τῷ Τύχης ἐρχεται τέμενος.
 ἐπισχῶν δὲ τὴν ἀποφραίδα, πάλιν
 εἰς Φιλίᾳ Διὸς τὰς εὐχὰς ἀναλαμ-
 βάνη καὶ τὰ πάτελα. Καὶ τίς ἀνέξεται
 τοσαυτάνκις εἰς ἱερὰ φοιτῶντῶν Καῖ-
 σαρ, ἐξὸν ἅπαξ ἢ δις ἐνοχλεῖν τοῖς
 θεοῖς, ἐπιελεῖν ὃ τὰς πανηγύρεις ἐκεί-
 νας, ὅποσας κοινὰ μὲν εἰσι παντὶ τῷ
 δήμῳ, καὶ ὧν ἕξεται μελέχθην, ἔτοις ἐπισα-
 μένοις θεοῖς, ἀλλὰ καὶ ὧν ἐσίν ἡ πόλις
 πλήρης, ἠδονὴ δὲ πολλὴ καὶ χάριτες, ὅ-
 ποίας ἂν τις εὐφραίνοντο διηλεκτῶς καρ-
 πέμενος, ὄρχων ὄρχημένους ἄνδρας, καὶ
 παιδάρια, καὶ γυναῖκα πολλὰ. Ὅταν ἔν
 ταῦτα λογίζομαι, μακαρίζω μὲν ὑμᾶς
 τὴν εὐδαιμονίαν, ἐμαυτῷ δὲ ἐκᾶχθομαι.
 Φίλα γὰρ ἐσὶ μοι κατὰ τινα θεὸν ἰσως
 ταῦτα. Διόπερ ἐδ' ἀγανακτῶ, εὐίστε,
 τοῖς δυσχεραίνουσίν μου τῷ βίῳ καὶ τῇ
 προαιρέσει. προσίθημι δ' αὐτοῖς ὅσα
 δυνατόν ἐσὶ μοι τοῖς εἰς ἐμαυτὸν σκώμ-
 μασι, μειζόνως ἐπιχέων ἐμαυτῷ ταυ-
 τασὶ τὰς λοιδορίας, ὅς ὑπὸ ἀφροσύ-

A Spectacula des isti populo ridendi inpri-
 mis avido, ut mimos, saltatores, lascivas
 mulieres, pueros de forma cum quavis
 muliere certantes, viros non modo genis
 sed etiam toto corpore depilatos, ut ipsas
 etiam foeminas mollitie corporis vincere
 videantur: postremo ferias, conventus ce-
 lebres, non sacros me hercule, in qui-
 bus modeste & temperanter vivendum
 est: horum enim satis est, tanquam
 glandis, & multa jam est eorum satietas.
 Sacrificavit semel Caesar in templo Jovis,
 deinde in Fortunae, deinceps ter ivit ad
 Cereris; neque enim quoties ad Daphnes
 templum ierim, memoria teneo: prodi-
 tum quidem illud custodum negligentia,
 deletum autem impiorum hominum au-
 dacia. Veniunt Syrorum Calendae? Caesar
 rursus ad Jovis Philii. Venit publicum festum?
 Caesar continuo it in templum Fortunae. In-
 termisso vero nefasto die, rursus in a-
 dem Jovis Philii more majorum vota sus-
 cipit. Et quis Caesarem ferat tam saepe
 in templa ventitantem, cum liceat semel
 atque iterum Diis molestiam exhibere: fe-
 rias autem illas celebrare, quae toti po-
 pulo communes sunt, & quarum parti-
 cipes esse possunt, non ii modo qui Deos
 norunt, sed etiam illi, quorum plena est
 civitas? Magna vero voluptas esset atque
 oblectatio, quam quisque perciperet, cum
 saltantes viros, pueros, mulierculas cerneret.
 Ego vero cum ista mecum cogito atque co-
 fidero, beatos sine dubio vos esse judico, qui-
 bus tam fortunatis esse liceat. Sed non ideo
 tamen mihi irascor: sunt enim haec mihi, for-
 sitan Deo aliquo auctore, jucunda. Itaque
 mihi credite, neque iis succenseo, qui vitam
 & institutum meum reprehendunt: imo
 addo illis etiam quaecunque alia possum
 in meipsum convicia, meque his maledi-
 ctis gravius incesso; quippe qui ob stulti-
 tiam

γε. ἐβ-
 εἰξεν
 Conf. p. 301.

γε. κα-
 καρίζο-
 μεν

tiam meam a principio non viderim, quales essent hujus civitatis mores, idque cum in libris *evolvendis*, non minus quam quisquam meorum æqualium versatus sim. Proditum *quidem* est memorix, Regem cum, qui ab ista urbe nomen duxit, vel potius cujus nomine civitas hæc habitata est, (condita siquidem est a Seleuco, nomen vero habet a Seleuci filio) hunc, inquam, ajunt ob luxus ac deliciarum immoderationem semper amare aut amari solitum, tandem impuro novercæ amore captum fuisse. Cum autem ægritudinem occultare vellet, minime potuisse, quod illi corpus sensim contabescens tacite collaberetur, & vires deficerent, spiritusque imbecillior esset quam solebat. Videbatur certe illud ejus adolescentis ænigmati simile, cum neque caussa morbi, neque morbus ipse appareret. Cum igitur adolescentis infirmitas manifesta esset, magna ibi quæstio medico Samio proposita fuit, quis tandem morbus ille esset, cognoscere. Is autem ex Homeri versibus suspicatus, quænam essent *γυιοδόροι μελεδῶνες*, curæ membra depascentes, quodque persæpe non corporis imbecillitas, sed animi ægritudo caussa sit tabis corpori: ac videns adolescentem tum ætate tum vitæ consuetudine a Venere alienum non esse; hanc viam in morbo investigando tenuit: Sedet juxta lectum, in adolescentis vultum intuens; jubet formosos & formosas procedere, ab ipsa Regina ordiens. Illa ut venit, ipsum videlicet invisura, statim morbi signa dedit adolescens: spiritum, tanquam qui opprimuntur, emittebat: inhibere enim motum ipsius, quamvis vehementer cuperet, non poterat; & magna erat spiritus perturbatio, multusque circa vultum rubor emicabat. Hæc cum videret medicus, manum ad pectus adolescentis admo-

νης ἔσυνῆμα ποταπὸν ἐξ ἀρχῆς τὸ
 " τὸ πόλεως ἦθος· καὶ ταῦτα τῶν ἡ- ^{Voss.}
 λικιωτῶν τῶν ἐμῶν, ὡς ἑμαυτὸν περὶ ^{τῆ δὲ τῆς}
 θω, βίβλια ἀνελίξας ἔθενός " ἀριθ- ^{πόλεως}
 μὸν ἐλάττω. Λέγεται τοι ποτὲ τ' ἐπ- ^{Voss.}
 ἄνωμον τῆςδε τὸ πόλεως βασιλέα, ^{ἀριθμῶν}
 μᾶλλον δὲ ἔπερ ἐπάνουμ. ἠδὲ ἡ πό-
 λις συνακίδη· πεποίηται μὲν γὰρ
 ὑπὸ Σελεύκῃ, τῆνομά τε ἔχῃ ἀπὸ τῆ
 Σελεύκῃ πατρός· ὃν δὴ Φασὶ δι ὑ-
 περβολὴν ἀδρότητ' ἢ τρυφῆς ἐρῶν-
 τα αἰεὶ καὶ ἐρώμενον, τέλ' ἄδικον
 ἔρωτα τ' ἑαυτῆ μητρῆας ἐραδίηναι.
 κρύπτειν δ' ἐθέλοντα τὸ πάθ', ἔ-
 δύνασθαι· τὸ σῶμα δ' αὐτῷ κ' μικρὸν
 τηκόμενον, ἀφανῶς οἴχεσθαι, καὶ ὑ-
 πορρέειν τὰς δυνάμεις, καὶ τὸ πνεῦμα
 ἔλαττον εἶναι τῆ συνήθους. Ἐώκ' δ' οἴ-
 μαι τὸ " κατ' αὐτὸν, ἀνίγματι, σα- ^{Voss.}
 φῆ μὲν ἐκ ἐχέσης αἰτίαν τ' νόσθ, ^{καθ' αὐ-}
 μᾶλλον δὲ ἐδ' αὐτῆς, ἠτις ποτέ ἐσι, ^{τὸν}
 Φαινομένης. Ἐναργῆς δ' ἔσθης τ' περὶ
 τὸ μεράκιον ἀδυνείας, ἐνθάδε μέγας
 ἀθλ' " ἰατρῷ πρῆτέθη τῷ Σαμίῳ ^{Voss. Erasistratus}
 τὴν νόσον, ἠτις ποτέ ἐσι, ἐξευρεῖν. ὁ ^{ιατρῶν} ^{Plutarch. Demetr. 38}
 δὲ ὑπονοήσας ἐκ τῶν Ὀμήρῃ τίνες
 ποτέ εἰσι γυιοδόροι μελεδῶνες, καὶ ὅτι
 πολλάκις ἐκ ἀδένεια σώματος ἀλλ' ἀρ-
 ῥωσία ψυχῆς αἰτία γίνεσθαι τηκεδόνος
 τῷ σώματι, καὶ τὸ μεράκιον ὀρῶν ὑπὸ τε
 ἡλικίας καὶ συνηθείας ἐκ ἀναφροδῖλον, ὀ-
 δὸν ἐτραπέλο τοιαύτην ἐπὶ τὴν τῆ νοσή-
 ματος θῆσαν. Καθίσθ' πλησίον τ' κλίνης,
 ἀφορῶν εἰς τὸ πρόσωπον τῆ μερανίς,
 παριέναι κελεύσας καλῆς τε καὶ κα-
 λῆς, ἀπὸ τ' βασιλίδ' ἀρξάμεν.
 ἠδ' ὡς ἦλθεν, ἐπισκεψομένη δῆθεν
 αὐτὸν, αὐτίκα ἐδίδῃ τὰ συνθήματα
 τῆ πάθους ὁ νεανίας· ἄσθμα τ' θλιβο-
 μένων ἠφί· ἐπέχευ γὰρ αὐτὸ κινέμε-
 νον, καίπερ σφόδρα ἐθέλων, ἔχ οἷός
 τε ἦν, καὶ ταραχὴ ἦν τῆ πνεύματ',
 καὶ πολὺ τι περὶ τὸ πρόσωπον ἐρύθη-
 μα. Ταῦτα ὀρῶν ὁ ἰατρὸς, προσάγῃ
 τῷ σέρῳ τὴν χεῖρα, καὶ ἐπήδα δεινῶς ἢ
 X x ij καρδία,

καρδία, καὶ ἔξω ἴετο. τοιαῦτα ἄτλα
 γε. ἰπέ. ἔπασχεν ἐκείνης παρὰ σφύρας· ἐπεὶ δὲ
 σφεν ἀπῆλθεν, ἐπιόντων τῶν ἄλλων, ἀτρέμας
 εἶχε, καὶ ἦν ὁμοίως τοῖς ἔδεν πάσχα-
 σι. Συνιδὼν δὲ τὸ πάθος ὁ Ἐρασίτρα-
 τος, φράζει πρὸς τὴν βασιλέα, καὶ ὅς
 ὑπὸ τῆς Φιλόπαις εἶναι, παραχωρεῖν
 ἔφη τῷ παιδί τῆς γαμελιῆς. ὁ δὲ αὐτίκα
 μὲν ἠρνήσατο τελευτήσαντι δὲ τῷ πα-
 τρὸς μικρὸν ὑστερον, ἦν πρότερον διδο-
 μένην αὐτῷ χάριν εὐγενῶς ἠρνήθη, μά-
 B λα κραλαμῶς μελεδίωξεν. Ἀντιόχῳ
 μὲν δὴ ταῦτα ἐποιήθη. τοῖς δ' αὖτ'
 ἐκείνους γενομένοις ἐνέμεσις ζηλῶν τὸν
 οἰκιστὴν, ἢ τὸν ὁμώνυμον. Ὡς περ γὰρ
 ἐν τοῖς φυλοῖς εἰκὸς ἐστὶ διαθίδοσθαι μέ-
 χει πολλὰ τὰς ποιότητας, ἴσως δὲ καὶ
 ἐπίπαν ὅμοια τὰ μὲν ταῦτα τοῖς ἐξ
 ὧν ἐβλάστησε, φύεσθαι ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν
 ἀνθρώπων εἶναι εἰκὸς παραπλήσια
 τὰ ἦν τῶν ἀπογόνων τοῖς προγόνοις.
 Ἐγὼ τοι καὶ αὐτὸς ἔγνω Ἀθηναίους
 Ἑλλήνων φιλομολάτους καὶ φιλανθρω-
 C πολάτους, καί τοι τῆτο γε ἐπιεικῶς ἐν
 πᾶσι εἶδον τοῖς Ἑλλήσι. ἔχω δ' εἰ-
 πεῖν ὑπὲρ αὐτῶν, ὡς καὶ Φιλόθεοι μά-
 λιστα πάντων εἰσὶ, καὶ δεξιοὶ πρὸς
 τὰς ξένους· καθόλου μὲν Ἕλληνες πάν-
 D τες, αὐτῶν δ' Ἑλλήνων πλέον τῶν ἔχου
 μαρτυρεῖν Ἀθηναίοις. εἰ δὲ ἐκείνοι δια-
 σώξουσιν εἰκόνα τῆς παλαιᾶς ἐν τοῖς ἡ-
 θεσιν ἀρετῆς· εἰκὸς δὴ πρῶτον τὸ αὐτὸ
 ὑπάρχειν καὶ Σύροις, καὶ Ἀραβίοις,
 καὶ Κελλοῖς, καὶ Θραξί, καὶ Παίοσι, καὶ
 τοῖς ἐν μέσῳ κειμένοις Θράκων, καὶ
 Παμόνων, ὑπὲρ αὐτῶν Ἰσραελῶν ἡϊόσι,
 Μυσοῖς; Ὅθεν δὴ καὶ τὸ γένος ἐστὶ μοι
 πᾶν ἀγροικόν, ἀυστηρὸν, ἀδέξιον,
 ἀναφροδῖλον, ἐμμένον τοῖς κριθεῖ-
 σιν ἀμελακινήτως· ἀ δὴ πάντα ἐστὶ δεί-
 γματα δεινῆς ἀγροικίας. Αἰτῶμαί τοι
 νυν ὑπὲρ ἐμαυτῆς πρώτης συγγνώμης,
 ἐν μέρῳ δὲ καὶ ὑμῖν νέμω, τὰ πάτρια ζη-
 λῶσιν· ἔδ' ἐν ὀνειδίῃ προφέρω, τὸ,

A vet: saliebat cor vehementer, & quasi de
 sua sede dimovebatur. Ac talia quidem
 coram Regina patiebatur. Postquam ve-
 ro illa discessit, cæteris subsequenteribus,
 quietus erat, & similis iis qui nullam sen-
 tiunt ægritudinem. Cognitum igitur mor-
 bum Erasistratus Regi exponit. Ille, quod
 liberos amaret, permittere se ait filio uxo-
 rem. At is tum quidem recusavit: patre
 autem mortuo non multo post tempore,
 quod munus antea sibi datum generose
 repudiarat, cupidissime arripuit. Ergo
 hæc Antiochus. Quare nulla invidia esse
 debet, si nepotes avum generis vel certe
 nominis auctorem imitantur. Nam quem-
 admodum in plantis verisimile est diffundi
 qualitates quam latissime, ac fortasse etiam
 in totum similia nasci ea quæ gignuntur iis
 unde orta sunt: sic etiam in hominibus
 credibile est, nepotum mores avitis affines
 esse. Equidem Athenienses omnium Græco-
 rum liberalissimos atque humanissimos esse
 animadverti. Quanquam probitatem qui-
 dem certe in omnibus Græcis vidi, possum-
 que de iis affirmare, omnium eos religio-
 sissimos & humanissimos erga hospites esse;
 Et tales quidem Græci in universum; e quibus
 tamen uberius certe & majus hac de re te-
 stimonium Atheniensibus dare possum.
 Quod si ii virtutis ac morum effigiem an-
 tiquam retinent, quid est cur Syri, Ara-
 bes, Galli, Thraces, Illyrii, & inter hos
 ipsos ad ripas Istri interjecti Mysi idem
 facere non possint? At mihi genus ab istis
 est penitus agreste, durum, rusticum, in-
 amœnum, pertinaciter adherens ad ea quæ
 semel judicavit; quæ omnia duritiem in-
 genii mirabilem ostendunt. Quam-
 obrem primum veniam pro me deprecor,
 deinde vobis eandem vicissim concedo, qui
 patrios mores vitamque persequimini: ne-
 que probri loco jam illud profero,

Menda-

Mendacesque, bonique leves saltare cho-
reas:

imo contra potius in magna laude pono,
quod tam arcte accurateque patrum ve-
strorum mores & instituta teneatis. Nam
Homerus quoque Autolycum laudans, o-
mnibus eum antecellere ait,

furto ac juramento: ---

Et mihi quoque hæc esse confiteor, duri-
ciem, stultitiam, acerbiteratem, & non faci-
le molliri, neque orantibus, aut postu-
lantibus, ut res meas agam, neque
vocibus assiduis concedere. Ac sa-
ne probris istis non offendor. Ultra au-
tem leviora sint, Dii fortasse norunt; ho-
mo quidem certe nullus potest dijudica-
re, cum præsertim ingenitus cuique sui
amor non sinat alteri fidem adhibere:
quod ea sit fere hominum natura, ut o-
mnes sua mirentur, aliena despiciant. At-
tamen qui genus vitæ contrarium sequen-
ti veniam dat, lenitate mihi videtur excel-
lere. Ego autem cum rem attentius co-
gito, aliis etiam modis me mihi nocuisse
animadverto. Nam cum in urbem libe-
ram venirem, quæ capillorum squallo-
rem ferre non potest, veni ad eam cum
barba longissima & intonsus; quasi ton-
sorum copia deesset: judicasses profecto te
Smicrinem videre, aut Thrasyleonta, senem
morosum, aut militem amentem, cum li-
ceret ornatu adhibito puerum formosum
videri, & fieri juvenem; si minus ætate, at
certe moribus & facie delicata. Nescis
cum hominibus vivere, neque Theognidem
probas, neque imitaris polypum petras re-
ferentem; sed illam Myconis rusticitatem,
& stultitiam, & amentiam, veteri verbo tri-
tam, amplecteris. Nescis multum abesse, ut
tales sint Galli, Thraces, Illyrii? Non vides

Ψεύσαί τ', ὄρχησαί τε, χοροῖσι-
πήσιν ἄριστοι.

Ilad. n.
v. 261.

τ᾽ ἀναλίων δὲ ἀν' ἐγκωμίων ὑμῶν προσ-
εῖναι Φημι πάτερον ζῆλον καὶ ἐπι-
τηδεύματα. Ἐπεὶ καὶ Ὅμηρος ἐπα-
νῶν τ' Αὐτόλυκον, Φησὶ, περιεῖναι
πάντων,

Κλεπτοσύνη θ' ὄρκω τε. ---

Odyss. t.
v. 396.

καὶ ἐμαυτῶ τὴν σκαιότητά, καὶ τὴν ἀ-
μαθίαν, καὶ τὴν δυσκολίαν, καὶ τὸ
μὴ ῥαδίως μαλαττεῖσθαι, μηδὲ τοῖς
δεομένοις, ἢ τοῖς ἐξαπαλῆσι, τὰ ἐ-
μαυτῶ ποιεῖσθαι, μηδὲ ταῖς βοαῖς ἐ-
κεῖν. καὶ τὰ τοιαῦτα σέργω τὰ ἀνεί-
δη. πότερα μὲν ἐν ἐσὶ κερφότεροι, θε-
οῖς ἴσως δῆλον, ἐπεὶ περ ἀνθρώπων
ἔδεις οἷός τε ἡμῶν ἐσὶν, ὑπὲρ τῶν δια-
φορῶν βραβεῦσαι· πεισόμεθα γὰρ
ἔδαμῶς αὐτῶ δια Φιλαυλίαν· θαυ-
μάζειν γὰρ εἰκὸς τὰ ἐαυτῶ ἕκαστον,
ἀτιμάζειν δὲ τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις. ὁ
δὲ τὰ τὰ ἐναντία ζηλοῦσι νέμων" συγ-
γνώμην, εἰναι μοι δοκεῖ πραότατον.

Voss.
είκειν
γρ. ἐξα-
πατάσι.

ἢ τὰ τοι-
αῦτα
desunt in

Mss. Voss.
Voss.
δῆλον ἴ-

σως

Voss.
τὴν συγ-
γνώμην.

Εγὼ δὲ ἐννοήσας εὐρίσκω καὶ ἕτερα
δεινὰ ἐμαυτὸν εἰργασμένον· πόλις γὰρ
προσιῶν ἐλευθέρα, τ' αὐχμὸν τῶν
τειχῶν σὺκ ἀνεχομένη, ὥσπερ οἱ κερ-
ρέων ἀπορῆντες, ἀναρῆσθαι καὶ βαθυ-
γένειος εἰσέδραμον· ἐνόμισας ἀν-
σμικρῆν ὄραν, ἢ Θρασυλέουλα, δύ-
σκολον πρεσβύτην, ἢ στραλιώτην ἀνόη-
τον, ἐξὸν Φανῆνα τῶ καλλωπισμῶ παῖ-
δα ὠρεῖον, ἢ γενέσθαι μερῶνιον, εἰ
μὴ τὴν ἡλικίαν, τ' τρόπον γε ἢ τὴν ἀ-
βρότητα τῶ προσώπῃ. Οὐκ οἶδα ἀν-
θρώποις ὁμιλεῖν, ἔδ' ἐπαυτέτης εἰ τῶ
Θεόγνιδος, ἔδὲ μμητ' ἀφομοιόμε-
νον ταῖς πέτραις πολύπουν, ἀλλ' ἢ
λεγομένη Μύκων ἀγροικία τις, ἢ γε. μή-
ἀμαθία, ἢ ἀβεληρία πρὸς πάντας
ἐπιτηδεύεται παρὰ σε. λέληθέ σε
πολλῶ δεῖν ταῦτα εἶναι Κελτῶν, καὶ
Θραῖκας, καὶ Ἰλλυριῶν; Οὐχ ὄρας ὅ-
πόσα μὲν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ καπη-
λεῖα;

γρ. Κελ-
τοὶ καὶ
Θραῖκες καὶ
Ἰλλυριῶν

λεία; σὺ δὲ ἀπεχθάνη τοῖς καπήλοις, ἔσσυχαρῶν ὅποσα βέλονται πω-
 λείν αὐλοῖς τῷ δήμῳ τὰ ἐπιήδεια, καὶ
 τοῖς ἐπιδημῶσιν. Οἱ δὲ τὰς κεκλή-
 μένας τὴν γῆν αἰτιῶνται. σὺ δὲ ἢ τὰς
 τὰς ἐχθρὰς ποιῆς σαυτῷ τὰ δίκαια
 ποιῆν ἀναγκάζων. οἱ δὲ ἐν τέλει τῆ
 πόλεως ἀμφοῖν "μελέχοντες τῶν ζη-
 μίαν, ὡς περ, οἶμαι, πρότερον ἔχαιρον
 διχόθεν καρπόμενοι τὰς ἀφελείας, ἢ
 ὡς κεκλήμενοι, καὶ ὡς καπηλεύοντες,
 τανῦν εἰκότως λυπῶνται δὴ ἀμφοτέρων
 ἀφηρεμένοι τὰς ἐπικερδείας. Ὁ δὲ
 τῶν Σύρων δῆμος ἔκ' ἔχων μεθύειν,
 ἔδὲ κορδακίζῃν, ἀχθεῖται. σὺ δὲ σῖτον
 ἀφθονον παρέχων, οἷς τρέφῃ αὐτὰς
 ἰκανῶς. Ἐκείνο δὲ σε χαρίεν, ὅτι ἔδὲ
 ὅπως ἰχθύς ἐν τῇ πόλει πετραῖος ἔσαι,
 σκοπεῖς. ἀλλὰ καὶ πρῶτην μεμφομέ-
 νων τινός, ὡς ἔτε ἰχθυδίων, ἔτε ὀρνίθων
 πολλῶν εὐρισκομένων ἐν ἀγορᾷ " τω-
 θασικῶς μάλα ἐγέλασας, ἄρτι καὶ
 οἶνός ἢ ἐλαίος τῇ σώφρονι πόλει δεῖν
 Φάμεν, κρεῶν δ' ἤδη τῇ τρυφῶσῃ
 τὸ γὰρ ἢ ἰχθύων καὶ ὀρνίθων λόγον
 ποιῆσθαι, πέρα τρυφῆς εἶναι, ἢ ἢς ἔ-
 δὲ τοῖς ἐν Ἰθάκῃ μνηστῆρσι μετὴν ἀσελ-
 γείας. Οὕτω δὲ ἐκ' ἐν ἡδονῇ κρέα ὑεῖα
 καὶ προβάτια σιλεῖσθαι τῶν ὀσπρείων
 ἀπλόμεν, " εὐτε πράξῃν ταῦτα ἐ-
 νόμισας, καὶ Θραξὶ νομοθετεῖν τοῖς σε-
 αὐτῆ πολιταῖς, ἢ τοῖς ἀνακαθήτοις Γα-
 λάταις, οἱ σε ἐπαρδοτρέψισαν καθ'
 ἡμῶν πρίνιον, σφενδάμνιον, ἔκ' ἐτι
 μέντοι καὶ Μαραθαινομάχην, ἀλλ' Ἀ-
 χαρνέα μὲν ἐξ ἡμισείας, ἀηδῆ δ' ἄν-
 δρα παντάπασι, καὶ ἄνθρωπον ἄχα-
 ριν. Οὐ κρεῖττον ἦν ὀδωδέναί μύρων
 τὴν ἀγορὰν βαδίζοντός σε, καὶ παῖ-
 δας ἡγεῖσθαι καλῶς, εἰς ἔς ἀποβλέ-
 ψασιν οἱ πολῖται, καὶ χορὰς γυναι-
 κῶν, ὅποιοι παρ' ἡμῶν ἴσανται καθ' ἐκά-
 στην ἡμέραν; Ἐμὲ δὲ ὑγρὸν βλέπειν,

A multas in urbe cauponas esse? Tu vero cau-
 ponibus irasceris, neque pateris eos anno-
 nam populo & exteris, quanti volunt, vende-
 re. Et illi quidem de agrorum possessoribus
 queruntur; hi vero tibi infensi sunt, propter
 ea quod eos justos esse cogis. Magi-
 stratus autem, quod ex utroque civitatis
 incommodo, sicut opinor, lucrum face-
 rent, gaudebant antea, duplicem fructum
 capientes, & ut agri possessores, & ut cau-
 pones; nunc utrisque spoliati commodis
 merito succensent. Populus etiam Syro-
 rum, cum non queat potare, neque cor-
 dacem saltare, irascitur; tu autem abunde
 illos alere existimas, quod eis frumenti
 copiam largiare. Enimvero illa tua egre-
 gia est atque admirabilis sapientia, quod
 neque ut piscis saxatiles in urbe sint, pro-
 vides: imo dudum, cum quidam con-
 quereretur, neque pesces multos neque
 aves jam in foro reperiri, illudens multum
 risisti, cum diceres: satis esse civitati sobriae
 ac moderatae vinum & oleum; carnes ve-
 ro delicatae jam esse; pisces autem & aves
 requirere, supra omnes delicias esse, & qua-
 les ne procis quidem in Ithaca fuissent.
 Isto autem pacto carnes suillas & ovil-
 las non cum voluptate comedi, quod tu
 leguminibus vesceris; beneque reipubli-
 cae consulere existimasti, & Thracibus tu-
 is leges dare, aut Gallis stupidis, qui te no-
 bis ilignum, acernum, neque tamen Ma-
 rathonium bellatorem, sed ex dimidio A-
 charnensem, ingratum omnibus atque in-
 visum, aluerunt. Nonne melius fuerat, fo-
 rum te ambulante unguenta olere, pue-
 ros formosos praecedere, in quos cives i-
 psi oculos & ora converterent, & caeteris
 mulierum, quales apud nos sunt quoti-
 die? Verum enimvero mihi lascive ocu-
 lis

γλ. μετέ-
 χοντα
 Horrellii interpres

γε. ταθα-
 σικόν

γoff.
 Οτω

γoff.
 ἐν πράξῃ
 ταῦτα
 ἐνόμισ.
 Θραξί

γρ. ἐς ἀν-
 δρα

lis quoquo versus projectis aspicere, quo pulcher corpore, non mente, vobis videar, mores mei non sinunt. Nam, vobis quidem iudicibus, vera animi pulchritudo in vitæ deliciis tota est posita. At me præceptor meus docuit, cum ad magistros ventitarem, terram, non theatrum aspicere, priusque majorem incrementis mento barba, quam reliqui capitis curam gerere. Et certe in illa ætate privatim & sponte mea nunquam, ter autem vel quater principis iussu ivi, cum Patroclo gratificari cuperet, mecumque esset consanguinitate ac necessitudine conjunctus: quo ego tempore privatus adhuc vivebam. Quare ignoscere mihi debetis, cum præsertim eum vobis ostendam, cui multo iustius irasci poteritis; nempe importunissimum illum præceptorem, qui mihi jam tum molestus erat, cum viam illam unicam mihi ad bene vivendum proponeret. Ille mihi nunc auctor est tantæ apud vos offensionis, cum in animo meo ingeneraverit & quasi imprefert, id quod ego tum repudiabam. Et tamen is, tanquam rem gratam mihi faceret, cupide in id incumberebat, appellans credo gravitatem, quæ esset durities: temperantiam, quæ stupiditas: fortitudinem, non succumbere voluptati: neque eo quenquam esse beatum, quod voluptatibus abundaret. Sæpenumero mihi admodum puero (testor Jovem & Musas) dicebat præceptor illè: Ne finas te a tuorum æqualium multitudine in theatra induci, neque ulla ejus spectaculi cupiditate tenearis. Circenses desideras? apud Homerum eos elegantissime descriptos reperies; cape librum, & lege. Histriones audis saltatores? sine eos valere; fortius saltant juvenes apud Phæacas: habes illic citharædum Phemium, & cantorem Demodocum. Sunt etiam apud eundem multæ stirpes, quæ majore cum voluptate audiuntur, quam nostræ spectantur.

Sic quondam Deli sacras ad Apollinis aras,

A **ῥιπλῆντα πανταχῶς τὰ ὄμματα,** ὅπως γὰρ κατόπιν ὅπως ὑμῖν καλὸς, ἔτι τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον ὀφθείην, ὁ τρόπος ἔσσυχαρῶς ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὑμεῖς κρῖνετε, ψυχῆς ἀληθινὸν κάλλος, ὑγρότης βίη. ἐμὲ δὲ ὁ παιδαγωγὸς ἐδίδασκειν εἰς τὴν γῆν βλέπειν, εἰς διδασκάλους φοιτῶντα, θέατρον δὲ ἰδεῖν, πρὸς μάλλον κομῆσαι τὴν κεφαλῆς τὸ γένθον. Ἐν ἐκείνῳ δὲ τῇ ἡλικίᾳ ἰδία καὶ κατ' ἐμαυτὸν ἔδεδωκε, τρίτον δὲ ἢ τέταρτον, εὐ ἴσε, Πατρόκλω ἐπίηρα φέρων ἀρχῶν ἐπέταπτεν, οἰκείος ὢν ἐμοὶ καὶ ἀναγκαῖος. ἐτύγχανον δὲ ἰδιώτης ἔτι. συγγνωσέον ἐν ἐμοὶ δὲ ἰδωμι γὰρ, ὃν ἀντ' ἐμαυτῶν δικαιοτέρον μισήσετε τὸν φιλαπεχθήμονα παιδαγωγὸν, ὅς με καὶ τότε ἐλύπε, μίαν ὁδὸν εἶναι διδάσκων. καὶ νῦν αἰτίος ἐστὶ μοι τὸ πρὸς ὑμᾶς ἀπεχθείας, ἐνεργασάμενος τῇ ψυχῇ, καὶ ὡς περ ἐνυπώσας, ὅπερ ἐγὼ μὲν ἐν ἐβελόμην τότε. Ὁ δὲ ὡς δὴ τι χαρίεν παιῶν, μάλα προθύμως ἐνέλιθη, καλῶν, οἰμα, σεμνότητά, τὴν ἀγροικίαν, καὶ σωφροσύνην, τὴν ἀναμνηστικὴν ἀνδρείαν δὲ, τὸ μὴ εἶναι τῆς ἐπιθυμίας μὴδ' εὐδαίμονα ταύτη γίνεσθαι. ἔφη δὲ μοι πολλάκις, εὐ ἴσε· μὰ Δία καὶ μέσας· ὁ παιδαγωγὸς ἔτι παιδαρίῳ κομιδῇ, μὴ σε παραπειθέτω τὸ πλῆθος τῶν ἡλικιωτῶν, ἐπὶ τῷ θεάτρῳ φερόμενον ὄρεχθῆναι ποτε ταυλισίῃ τῆς θεᾶς. ἰπποδρομίας ἐπιθυμοῖς; ἔστι παρ' Ὀμήρῳ δεξιότατα πεποιημένη, λαβὼν ἐπέξῃ τῶν βιβλίων. τὰς πάντομος ἀνέκεις ὄρχησάς; ἔα χαίρειν αὐτῶν, ἀνδρικώτερον παρὰ τοῖς Φαίαξιν ὄρχεται τὰ μερᾶνια. σὺ δ' ἔχεις καθαρωδὸν τὸν Φήμιον, καὶ ὠδὸν τὸν Δημόδοκον. ἔστι καὶ παρ' αὐτῶν πολλὰ Φύλα τεργνότερα ἀκῆσαι τῶν ὄρωνμένων.

Δήλω δὲ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος Ὀδυσ. ζ. παραβαίω, v. 162

Φοίνικος

Φοίνικι Θ νέεν Θ ἔρην Θ ἀνερχόμενον A *Proceram viridi conspexi in gramine pal-*
matam.
ἐνόησα.

καὶ ἡ δένδρησσα τὴν Καλυψῆς νῆσ Θ ,
καὶ τὰ τὴν Κίρκης σπήλαια; καὶ ὁ Ἀλκι-
νόξ κῆπ Θ . εὐ ἴδι, τῶν ἐδὲν ὄψι
8 **τ**ερπνότερον. ἄρα ποθεῖτε καὶ τῆνομα
ὑμῶν φράσω τῶ παυδαγωγῶ, καὶ ὅσις
ἂν γένος ταῦτα ἔλεγε; βάρβαρος νῆτῶς
θεῶς καὶ θεῶς, Σκύθης μὲν τὸ γένος, ὁ-
μῶνυμ Θ ὃ τῶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύσαι, καὶ τὸ
πολυθρύλλητον Ἄργος. Τῶτο ὃ πρὸ μη-
νῶν μὲν εἴκοσι προσκυνέμενον ὄνομα,
νυνὶ δὲ προφερόμενον ἀντ' ἀδικήματος
καὶ ὀνειδῶς, εὐνῆχος ἦν, ὑπὸ τῶ ἐμῶ τε-
τραμμένος πάππῳ, τὴν μητέρα τὴν ἐ-
μὴν ὅπως ἀγάγη διὰ τῶν Ὀμήρου καὶ
Ἡσιόδου ποιημάτων. Ἐπεὶ δ' ἐκείνη
πρῶτον ἐμὲ καὶ μόνον τεκῆσα, μῆσιν ὕ-
σερον ὀλίγοις ἐτελεύτησεν, ὡσπερ
τις ἀμήτωρ παρθένος, πολλῶν συμ-
φορῶν ἐκκλαπέισα κόρη, καὶ νέα μετ' ἐ-
νιαυτὸν ἐδομον αὐτῶ παρεδόθη. Οὐ-
τος ἐξ ἐκείνων ταῦτα ἀνέπεισεν ἄγων
εἰς διδασκάλους μίαν ὁδὸν ἄλλην δ' ἔτε
αὐτὸς εἰδέναί φέλων, ἔτ' ἐμοὶ βαδίζειν
συγχωρῶν, ἐποίησεν ἀπεχθάνεσθαι
με πᾶσιν ὑμῶν. Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, σπεισώ-
μεθα πρὸς αὐτὸν ἐγὼ τε καὶ ὑμεῖς,
τὴν ἀπέχθειαν λύσαντες. ἔτε γὰρ
ἠπίσατο πρὸς ὑμᾶς ἀφιζόμενον,
ἐδ' εἰ τὰ μάλιστ' αὖτ' ἀνέλλοιμι,
ὅτι καὶ ἄρχειν προσεδόκα, καὶ τοσαύ-
την ἀρχὴν, ὅσην ἔδωκαν οἱ θεοὶ, πολλὰ
ὀμῶ βιασάμενοι, πείσθητέ μοι, καὶ τὴν δι-
δόντα, καὶ τὴν δεχόμενον. Ἐὰν γὰρ ἡμῶν
ἐδέτερο Θ ἐθέλειν, ἔτε ὁ διδὼς τὴν
τιμὴν, ἢ χάριν, ἢ ὅ, τι φίλον ὑμῶν αὐτὸ
ὀνομάζειν, δῶναί. καὶ ὁ λαμβάνων
ὡς ἴσασιν οἱ θεοὶ πάντες ἀληθῶς
ἠρενέτο. καὶ δὴ τῶτο μὲν ὅπη τοῖς
θεοῖς φίλον ἔχῃ τε καὶ ἔξῃ. Τυ-
χὸν δὲ ὁ παυδαγωγὸς εἰ πρὸ ἐγγὺ

Mardonius

*Voss. καὶ τὸ πο-
λυθρύλλη-
τον τῶ
πο δὴ, προ-
μηνῶν*

*Constantinus Chlorus
Basilina*

*Voss. ὡσπερ
ἀμήτωρ
παρθένος,*

Quid Calypsonis insula opaca arboribus?
quid Circes antra? quid hortus Alcinoi?
crede mihi, nihil videbis jucundius. Vul-
tis illius nomen præceptoris & genus pro-
feram? Homo barbarus me hercule, & ge-
nere Scythia is erat, eodemque nomine
cum illo, qui Xerxem ad bellum in Græ-
ciam nobileque Argos induxit. Hoc vero
nomen, quod ante vicesimum mensem
honoris, nunc contumeliæ causa, appella-
tur, Eunuchus erat; sub meo avo educa-
tus, ut matri meæ Homeri atque Hesiodi
poëmata exponeret. Cum autem illa pau-
cis post mensibus mortua esset, meque pri-
mum & solum filium reliquisset; tum ego
tanquam virgo orba & deserta, multis cala-
mitatibus erepta, puella & tenera, post an-
num septimum ipsi traditus fui. Is ab eo
C tempore, cum me ad magistros deduceret,
unicam bene vivendi viam esse mihi per-
suasit: cumque ille aliam neque scire vellet,
neque mihi ingredi permetteret, effecit ut
in omnium vestrum odium incurrerem.
Veruntamen, si videtur, pacem cum illo
ego vosque faciamus, & inimicitias diri-
mamus. Neque enim ille me ad vos ven-
turum putavit, neque ut venirem, tamen
regnaturum speravit; in tanto præsertim
D imperio, quantum Dii largiti sunt, multum
sane invito ac repugnante tum illo, credite
mihi, qui dedit, tum me qui accepi. Vi-
debatur enim neuter nostrum velle: ne-
que is qui hunc honorem, vel gratiam, vel
quocunque alio nomine vultis appellare,
libenter dabat: & qui accepit (Dii sunt te-
stes) vere & ex animo recusabat. Verum
ista, Deorum voluntas & tum moderata
est, & in posterum moderabitur. Quod
si præ-

si præceptor meus providere istud mente potuisset, fortasse omni cura diligentiaque contendisset, ut me vobis quam maxime gratiosum carumque efficeret. Nunc non est jam integrum, si quid prius est penitus infitum moribus asperum, id subito evellere: consuetudo, veteri proverbio, altera natura est, cui repugnare, laboriosum; consuetudinem vero triginta annorum spatio meditatam deponere, perdifficile est, præsertim tanta cum difficultate inductam. At mihi plures etiam his anni sunt. Sed sit ita sane: age, quid tibi venit in mentem, ut de commerciis cognoscere & statuere velles? Non enim, ut opinor, te hoc etiam magister ille tuus docuit, qui neque regnaturum esse te sciebat. Induxit me ille malus senex, quem vos tanquam principem vitæ meæ, morumque auctorem, jure mecum accusatis: quamquam & ipse profecto ab aliis in eandem fraudem inductus fuerat. Sæpe, credo, nomina hæc audita vobis sunt, tantopere vividelicet exagitata & derisa, Plato, Socrates, Aristoteles, Theophrastus. Illis senex iste cum nimis stulte ac simpliciter obtemperasset, posteaque me puerum, & discendi desiderio incensum, nactus esset; persuasit, si illorum vestigiis vellem insistere, meliorem me, non quidem cæteris hominibus fortasse, (neque enim cum illis certamen mihi esse) sed meipso omnino futurum. Ego vero (quid enim aliud fecissem?) obsecutus seni, non possum jam quippiam mutare, quamvis maxime cupiam, ac me ipsum incuso, quod omni vitiorum generi liberum iter non patefaciam. Sed in mentem veniunt ea, quæ apud Platonem Atheniensis hospes differit. Dignus est honore is, qui nihil peccat; qui vero alios etiam deterret ab injuria, plus quam duplici honore dignus est: ille enim uni, hic pluribus dignitate par est, qui scelus aliorum indicat magistratibus. At qui socium præterea se iis adhibet

τὸτο, πολλὴν ἀν' ἐποιήσατο προμήθειαν, ὅπως ὅτι μάλιστα ὑμῖν φανεῖν κεχαρισμένῳ. εἶτα ἔκ' ἐξέσω ἀποθέσθαι νῦν καὶ μεταμαθεῖν, εἰ τι πρότερον ἡμῖν ἀγροικόν ἦθ' ἐνεγράφη. ἔθ' ἔθ', φασὶ, δευτέρῃ φύσις. φύσιν μάχεσθαι δὲ, ἔργον ἐτῶν δὲ τριάκοντα μελέτην ἀφείναι παγχάλεπον, ἄλλωστε καὶ μετὰ τοσαύτης ἐγγενομένην χαλεπότητι. Ἐμοὶ δὲ ἤδη πλείω τῶν ἐσὶν. εἶεν, ἀλλὰ τι μαθῶν αὐτὸς ἐπιχειρεῖς ἀκροᾶσθαι περὶ τῶν συμβολαίων, καὶ διαζῆν; ἔ γάρ δὴ καὶ τὸτο σε ὁ παιδαγωγὸς ἐδίδασκεν, ὃς ἔδ' εἰ ἀρξῆς ἠπίστατο. Δεινὸς δὲ ἀνέπεισε γέρον, ὃν καὶ ὑμεῖς ὡς ὄντα μάλιστα αἰτιώτατον τ' ἐμῶν ἐπιτηδευμάτων, ὀρθῶς ποιῶντες, συλλοιδορεῖτέ μοι, καὶ τὸτο δ' εὐῖσε ὑπ' ἄλλων ἐξηπατημένον. Ὀνόματα ἤκ' πρὸς ὑμᾶς πολλάκις κωμωδόμενα, Πλάτων, καὶ Σωκράτης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Θεόφραστος. ἐκείνοις ὁ γέρον ἔπεισε ὑπ' ἀφροσύνης, ἔπειτα ἐμὲ νέον εὐρών, ἐραστὴν λόγων, ἀνέπεισεν ὡς εἰ τὰ πάντα ἐκείνων ζηλωτὴς γενοίμην, ἀμείνων ἔσομαι, τῶν μὲν ἄλλων ἀνθρώπων ἴσως ἔδενός. ἔ γάρ εἰναί μοι πρὸς αὐτῶν τὴν ἀμίλλαν ἐμαυτῷ δὲ πάντως. Ἐγὼ δὲ ἔ γ' εἶχον ὅ, τι ποιῶ πειθεῖς, ἐκέτι δυναμαὶ μελαθεῖσθαι, καὶ ταῦτα ἐθέλων πολλάκις. ἀλλ' ὀνειδίζω μὲν ἐμαυτῷ, διότι μὴ ποιῶ πᾶσαν ἀδειαν ἀπάντων ἀδικημάτων. Ὑπεῖσι δὲ μοι ἐκ τ' Πλάτωνος, ὅσα ὁ Ἀθηναῖος διεξῆλθε ξένῳ. Τίμι μὲν δὴ καὶ ὁ μηδὲν ἀδικῶν. ὁ δὲ μηδὲ ἐπιτρέπων τοῖς ἀδικῶσι ἀδικεῖν, πλεον ἢ διπλασίας τιμῆς ἀξιῖ ἐκείνῳ. ὁ μὲν γὰρ ἐνός, ὁ δὲ πολλῶν ἀντάξι ἐτέρων, μνηύων τὴν τῶν ἄλλων τοῖς ἀρξῶσι ἀδειαν. ὁ δὲ καὶ ξυγκολάζων

Maximus

5,3,730d

Lib. 5. de Legibus.

καταμῆ κατὰ

κατὰ μὴδ

ἐκείνου.

ἀρχουσι, ἄνθρωποι εἰς δυνάμιν

ζων" εἰς δυνάμιν τοῖς ἀρχασι, μέγας ἀνὴρ ἐν πόλει, καὶ τέλει, ἔστος ἀναγορευέσθω νικηφόρος ἀρετῆς. Τὸν αὐτὸν δὴ τέτον ἔπαμνον καὶ περὶ σωφροσύνης χρῆ λέγειν, καὶ περὶ φρονήσεως, καὶ ὅσα ἄλλα ἀγαθά τις κέκτηται δυνατὰ, μὴ μόνον αὐτὸν ἔχειν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις μεταδιδόναι. Ταῦτα ἐδίδασκέ με, νομίζων ἰδιώτην ἔσεσθαι. καὶ ᾧ ἔδὲ προέγνω ταύτην ἐκ Διὸς μοι τὴν τύχην ἐσομένην, εἰς ἣν νῦν ὁ θεὸς φέρων κατέστησεν. Ἐγὼ δὲ ἀσχυνόμενος ἀρχῶν ἰδιώτης φαυλότερος εἶναι, λέληθα ἐμαυτὸν, ἔδὲν δέον, ὑμῖν τὴν ἀγροικίαν μεταδίδας τὴν ἐμαυτῶ. καὶ με ἕτερος τῶν Πλάτωνος νόμων ὑπομνησθέντα ἐμαυτῶ, πεποίηκεν ἀπεχθάνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ὅς φησι δεῖν αἰδῶ καὶ σωφροσύνην ἀσκεῖν τὰς ἀρχοντας, καὶ τὰς πρεσβυτέρους, ἵνα τὰ πλήθη πρὸς αὐτὰς ἀποβλέποντα κοσμήται. Μόνω ἔν μοι, μᾶλλον δὲ σὺν ὀλίγοις ἐπιηδεύοντι νῦν τῶν πρὸς θεάτερα περιέσει, καὶ γέγονεν ἔκ ἀπεικότητος ἐν ὀνειδίῃ. ἐπιπλάμην ᾧ ἐσμέν οἶδε καὶ παρ' ὑμῖν ξένοι νεήλυδες. εἰς δὲ καὶ πολίτης ὑμέτερος, Ἐρμῆ Φίλος καὶ ἐμοί, λόγων ἀγαθὸς δημοεργός. οἷς ἔδὲν ἐσι πρὸς τινα συμβόλαμον, ἔδ' ἄλλην ὁδὸν βαδίζομεν πρὸς δὲ τὰ τῶν θεῶν ἱερά καὶ ὀλιγάκις, ἔδ' πάντες εἰς τὰ θεάτρα πεποιημένοι, τὸ δυσκλεέσαλον τῶν ἔργων, καὶ ἐπονείδισον ἔβίς τέλος. ἐπιτρέψασί μοι πάντως οἱ τῶν Ἑλλήνων σοφοὶ φάνατι τῶν παρ' ὑμῖν ἐπιπολαζούτων. ἔδ' ἔχων πῶς ἂν αὐτὸ μᾶλλον ἐνδείξάμην, ἐπὶ τῆς μεσιλείας αὐτὰς ἐταξάμην ἔτω περὶ πολλῶν ποιούμεθα τὸ προσκρῆν ὑμῖν καὶ ἀπεχθάνεσθαι, δέον ἀρεσκῆν καὶ θαυπεύειν. Ὁ δὲ να ἐβιάσατο τὸ δέινα. τί τῶν, ὦ μωρὲ, πρὸς σέ; κοινωνεῖν ἔξον μὲν εὐνοίας τῶν ἀδικημάτων, ἀφείς τὸ κέρδος, ἔχθραν ἐπαναμῆν καὶ

ἀρετῆς τοῖς δεσπ

ἐπιπλάμην

Voss. αὐτὸς φημί

Voss. βλέποντα

Voss. παρ' ἐστ

Libanius

f. πάντως

10

ἐπιπλάμην

ἀρεσκῆν

A in punienda & coercenda injuria, hic magnus vir in civitate, & perfectus est: hic victor in virtutis certamine pronuncietur. Eandem certe laudem temperantiae prudentiaeque tribuere oportet, omninoque iis bonis *ita comparatis, ut non uni alicui serviant, sed aliis etiam communicentur.* Hæc me docebat senex ille, putans me privatum fore. Neque enim fortunam istam prospexerat, in qua me Deus collocavit. Ego autem veritus, ne princeps privatis essera deterior, nescio quomodo, secus quam decebat, rusticitatis meæ vos participes feci. Atque etiam alia lex Platonis memet commonefecit mei, vobisque inimicum reddidit; quæ ait, oportere magistratus & senes temperantes esse, ut populus eorum exemplo discat modeste ac temperanter vivere. Soli itaque mihi, vel certe cum paucis, illud vitæ genus rationemque sectanti res aliter cecidit atque opinabar, & probro ac dedecori fuit; neque immerito. Septem enim sumus apud vos peregrini & hospites (unus autem vester etiam civis, Mercurio & mihi carus, dicendi artifex egregius) quibus nullum est cum aliis commercium; neque aliam viam insistimus; ad templa autem Deorum raro etiam imus; neque ad theatra sumus omnes idonei, quod & ignobilissimum est & turpissimum vitæ genus: (permittent mihi omnino Græciæ sapientes proferre aliquid ex iis quæ apud vos abundant; cum enim id melius ostendere non possem, *intercessores eos adhibui*) adeo vehementer odium vestrum atque inimicitias expetimus, cum vobis potius adulari & placere deberemus. Quidam alteri injuriam fecit: Quid ad te, o insulse, istud pertinet? cum possis summa cum gratia injuriarum *particeps fieri, somisso questu* inimicitias eligis. Atque hæc cum facias, te tamen putas recte facere

... & per...
... debuit...
... accusari...
... Ar...
... coercer...
... in mag...
... cum tu...
... impon...
... & u...
... quocquid...
... sine liqu...
... ad...
... quocquid...
... illi pu...
... pñs etiam...
... ca...
... homin...
... (nam...
... neque la...
... ut uter...
... & magn...
... Alia...
... neque q...
... libent...
... hanc civit... lib...
... in ca...
... oportet, que...
... loqui, que tu...
... consilii liber...
... quidem effu...
... libent...
... tiam...
... quod p...
... in Barchan...
... At v...
... qua...
... p...
... p...
... signa detra...
... gaudet v...

ete facere, & præclare tuis rebus consulere. Cogitare debuisti, a nemine de injuriis magistratus accusari, sed ipsum injuriæ auctorem. At qui facit injuriam, posteaque coercetur, dimisso eo quem violabat, in magistratus odium convertit. Quare cum tu ista prudentia possis abstinere ab imponenda aliis juxta agendi necessitate, & unicuique potestatem facere, quicquid velit ac possit agendi; (tales sunt siquidem, opinor, civitatis hujus mores, id est, liberi admodum) tu nihil quicquam ea de re cogitans, prudenter illos parere vis: nec vides, quanta ipsis etiam asinis & camelis libertas ab ea tribuatur? Ducunt eas conducti homines per porticus, quasi nymphas, (nam neque angiportus patientes, neque lata viæ eo factæ sunt, ut iis asini uterentur) sed tamen illæ ornatus & magnificentia causa id habent. Asini autem porticibus libere utuntur, neque quisquam eos prohibet, ne libertatem iis eripuisse videatur: adeo est hæc civitas libera: & tamen ipse adolescentem in ea quietos esse vis, & ea cogitare, quæ tibi placeant, vel certe loqui, quæ tu libenter audias. At illi comessari libere didicerunt, semper id quidem effuse ac licenter, in feriis autem liberius. Tarentini quondam Romanis talium convitiarum pœnas dederunt, quod per ebrietatem legatos eorum in Bacchanalibus injuriosius tractassent. At vos omnino Tarentinis feliciores estis, qui pro diebus paucis integrum annum in deliciis consumitis: pro legatis principes ipsos contumelia afficitis, maximeque eorum barbam & nummi signa deridetis. O cives modestissimi, gratulor vobis, & qui talia ludi-

Α τῶν ποιῶν, ὀρθῶς οἶδ' ποιεῖν καὶ Φρονεῖν ὑπὲρ τῶν σεαυτῶν. Λογίσασθαι ἐχρῆν, ὅτι τῶν μὲν ἀδικημάτων ἔδει ἀτιμᾶται τὰς ἀρχοντας, ἀλλὰ τὸ ἀδικήσαντα· ὁ δ' ἀδικῶν, εἴτα εἰργόμενον, ἀφείκει μέμφασθαι τὸ ἀδικημένον, εἰς τὰς ἀρχοντας τρέψῃ τὸ ἔχθρον. ἔξον ἔν ὑπὸ τῆς εὐλογισίας ταύτης, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν τὰ δίκαια ποιεῖν ἀναγκάζειν, ἐπιτρέψαι δ' ἐκάστῳ πρᾶττεν ὅ, τι ἂν ἐθέλη, καὶ δυνατὸς ἦ· τὸ γὰρ τὸ πόλεως ἦθρο, οἶμαι, τοιῶν ἐσιν, ἐλεύθερον λίαν· συδὲ ἔσυνεῖς, ἀρχεσθαι αὐτὰς μετὰ Φρονήσεως ἀξιοῖς; ἔδ' ἀπέβλεψας ὅση καὶ μέχρη τῶν ὄνων ἐσὶν ἐλευθερία παρ' αὐτῆς, καὶ τῶν καμήλων; ἀγασί τοι καὶ ταύτας οἱ μισθῶτοὶ διὰ τῶν σοῶν, ὡσπερ τὰς νύμφας· οἱ γὰρ ὑπάθριοι ξενῶποι, καὶ ἀπλατεῖαι τῶν ὁδῶν, ἔκ ἐπὶ τῶν δὴ πεποιήληται, τῶν χρῆσθαι αὐταῖς τὰς κληθῆναι· ἀλλ' ἐκείναι μὲν αὐτὸ δὴ τὸ νόσμητινὸς ἕνεκα πρόκεινται καὶ πολυτελείας· χρῆσθαι δ' ὑπὲρ ἐλευθερίας οἱ ὄνοι βέλονται τῆς σοῆς· εἰργῆ δ' ἔδει αὐτὰς ἔδεινός, ἵνα μὴ τὴν ἐλευθερίαν ἀφέληται· ἔτως ἐσὶν ἡ πόλις ἐλευθέρη· σὺ δὲ ἀξιοῖς τὰς ἐν αὐτῇ νεανίσκας ἀγειν ἡσυχίαν, καὶ μάλιστα μὲν Φρονεῖν ὅ, τι σοὶ φίλον· εἰ δὲ μή, φθέγγεσθαι ὅσα ἂν ἡδέως ἀκῆσαι· οἱ δ' ὑπὲρ ἐλευθερίας εἰώθασιν κωμάζειν· αἰ μὲν ἐπιεικῶς αὐτὸ ποιεῖντες, ἐν τῆς ἐορταῖς πλέον. Ἐδωκάν ποτε τῶν τοιῶντων σκωμμάτων Ῥωμαίοις Ταραντῖνοι δίκαιος, ὅτι μεθύοντες ἐν τοῖς Διονυσίοις ὑβρισαν αὐτῶν τὴν πρεσβείαν. ὑμεῖς δὲ ἐσὲ τὸ Ταραντῖνων τὰ πάντα εὐδαμονέσθεροι, ἀντὶ μὲν ὀλίγων ἡμερῶν ὅλον εὐπαθῆντες ἐνιαυτόν· ἀντὶ δὲ τῶν ξένων πρεσβέων, εἰς αὐτὰς ὑβρίζοντες τὰς ἀρχοντας, καὶ τῶν εἰς τὰς ἐπὶ τῶν γενεῶν τρίχας, καὶ τὰ ἐν τοῖς νομίμασι χαράγματα.

Υγ ιη Εὐγε,

Εὐγε, ὦ πολῖται σώφρονες, οἵτε παίζοντες τὰ τοιαῦτα, καὶ οἱ τῶν παζόντων ἀποδεχόμενοι καὶ ἀπολάουτες. δῆλον γὰρ, ὅτι τοῖς μὲν ἡδονὴν παρέχει τὸ λέγειν· τῶν δὲ, τὸ ἀκροᾶσθαι τῶν τοιούτων σκωμμάτων εὐφραίνει. Ταύτης ὑμῖν ἐγὼ τῆς ὁμοιοῦσας συνήδομαι, καὶ εὐγε ποιεῖτε, μία ἢ πόλις ὄντες τὰ τοιαῦτα· ὡς ἐκεῖνό γε εὐδαμῆ σπυδαῖον, εὐδὲ ζηλωτὸν, εἰργεῖν καὶ κολάζειν τῶν νέων τὸ ἀκόλασον. παραρῆσθαι γὰρ ἐστὶ καὶ ἀποθραύειν τὴν ἐλευθερίας τὸ κεφάλαιον, εἰ τις ἀφέλοιτο τῆς λέγειν καὶ πράττειν, ὅτι βέλονται τῶν ἀνθρώπων. Ορθῶς ἔν ὑμεῖς τῶν εἰδότες, ὅτι δεῖ τὰ πάντα ἐλευθέρως εἶναι, πρῶτον ἐπέβρεψατε ταῖς γυναῖξιν ἄρχεν αὐτῶν, ἵνα ὡσιν ὑμῖν λίαν ἐλευθεραὶ καὶ ἀκόλαστοι· εἴτα ἐκεῖνας συνεχωρήσατε ἀνάγκην τὰ παῖδια, μὴ ποτε ὑμῖν ἀρχῆς πειρώμενα τραχυτέρας, ἔπειτα ἀποφανθῆ δῶλα· καὶ γενόμενα μειράκια, πρῶτον αἰδεῖσθαι διδαχῆ τῶν πρεσβυτέρων, ὑπὸ δὲ τῆς συνηθείας ταύτης εὐλαδέερα γένηται πρὸς τῶν ἀρχόντων· καὶ τέλος ἔκ εἰς ἀνδρας, ἀλλ' εἰς ἀνδράποδα τελέσαντες, καὶ γενόμενοι σώφρονες, καὶ ἐπιεικεῖς, καὶ κόσμιοι, λάθωσι διαφθαρέντες παντάπασιν.

Τί ἔν αἱ γυναῖκες; ἐπὶ τὰ σφέτερα σεβάσματά ἀγασσιν αὐτὰ δι' ἡδονῆς, ὃ δὴ μακαριώτατον εἶναι φαίνεται καὶ πολυμήλον ἔκ ἀνθρώποις μόνον, ἀλλὰ καὶ θερίοις. "Εὐθεν, οἶμαι, συμβαίνει μάλα ὑμῖν εὐδαμῶσιν εἶναι, πᾶσαν ἀνεκμένους δαλείαν, ἀπὸ τῆς εἰς τῶν θεῶν πρῶτον, ἔπειτα τῶν νόμων, καὶ τρίτον τῶν νομοφύλακας ἡμᾶς. "Αποπίτε ἂν εἴημεν ἡμεῖς, εἰ τῶν θεῶν περιουσίαν ἔτως ἐλευθέραν τὴν πόλιν, καὶ ἔκ ἐπεξιώντων, ἀγανακτοῦμεν καὶ χαλεπαίνομεν. ἔν γὰρ ἴσε, ὅτι καὶ ταύ-

Voss.
ἔτως κα-
κῆς συν-
ηθ.

σφέτε-
ρα δεῖ
in Mss.
Voss.

Voss.
εἴτα

Αἱ τῶν, & qui ludentibus plauditis, iisque fruimini. Certum est enim, alios dicendo, alios audiendo convitia ejusmodi, delectari. Ego hanc tantam concordiam mirifice vobis gratulor, optimeque facitis, quod in una civitate omnes estis hujusmodi. Nam illud nullo modo est honestum, neque approbandum, coercere juvenum petulantiam, & lasciviam corrigere. Id enim eripere ac diminuire caput libertatis est, privare homines facultate, quicquid velint, dicendi & faciendi. Itaque praeclare vos, cum sciretis libertatem omnibus in rebus tuendam & conservandam esse, primum vestris uxori- bus permisistis, ut *se ipsas regerent*, quo magis liberae ac dissolutae vobis essent: deinde eis concessistis, ut liberos vestros educarent, ne tandem vobis acerbius imperare aggrediamur, ac demum illi in servitutem redigantur: deinde ne, cum robustiores erunt, majores natu vereri doceantur, tandemque consuetudine hac verecundiores erga principes suos fiant: postremo non inter viros, sed inter mancipia censeantur, & dum temperantes, moderati, honesti fuerint, imprudentes corrumpantur & pereant. Quid igitur mulieres? Ducunt eos ad suas religiones & cultus voluptate, quae non hominibus solum, sed etiam pecudibus summum bonum videtur. Inde, credo, factum est, ut beatissimi sitis, cum servitutem repudiatis, primum in Deos, deinde in leges, postremo in nos ipsos, qui legum sumus patroni ac custodes. Ac sane inepti sumus, si Diis, civitatem tam liberam non curantibus, neque ulciscantibus, ipsi succenseamus & irascamur. Sic enim existimare

existimare debetis, communem hanc nobis cum Diis injuriam esse factam a civitate. At enim, inquit, Chi & Cappa nihil civitati nocuerunt. Hoc sapientiae vestrae ænigma quale sit, difficile est intelligere: nos tamen quosdam vestrum interpretes nacti, didicimus his literis nominum quorundam initia significari, altera Christum, altera Constantium declarari. Sinite igitur me liberè, quod sentio, dicere: Una in re tantum vobis injuriam fecit Constantius, quod me, cum Caesarem fecisset, non vita privavit. Nam quod ad reliqua attinet, utinam vobis solis ex omnibus Romanis dent Diī multos Constantios, vel potius amicorum ejus rapinas experiri. Nam mihi quidem vir ille patruelis erat & amicus: postea vero quam inimicus esse maluit, nostrumque certamen Diī nobis perhumaniter disceptarunt, fidelior ei amicus fui, quam ante inimicitias futurum me speraverat. Quare quid me illius laudes moleste ferre arbitramini, qui iis irascor qui ei obtruncant? At Christum amatis, & quasi numen tutelare colitis, pro Jove, & Daphnæo, & Calliope, quæ vestram captionem explicavit. An vero Emiseni Christum amabant, qui Galilæorum sepulcra incenderunt? An ego Emisenos unquam offendi? Nam e vobis quidem certe plurimos, ac fere omnes, Senatū, divites, populum offendi. Etenim populi maxima pars, imo totus populus, qui impietatis sectam sequitur, mihi succenset, quod me videt patrum religionem amplecti, eique adhærescere: divites autem, quod magno pretio res suas vendere prohibentur: omnes vero, propter saltatores & theatra, non quod his eos privem, sed quod minus ea mi-

A τῆς ἡμῖν ἐκωάνησαν οἱ θεοὶ τῆς ἀτιμίας παρὰ τῆ πόλι. Τὸ Χι, Φησὶν, ἐδὲν ἠδίκησε τὴν πόλιν, ἐδὲ τὸ Κάππα. τί μὲν ἐστὶ τῶν τῆς ὑμετέρας σοφίας τὸ ἀνίγμα, συνείναι χαλεπόν. τυχόντες δ' ἡμεῖς ἐξηγητῶν ἀπὸ τῆς ὑμετέρας πόλεως, ἐδιδάχθημεν ἀρχαῖς ὀνοματίων εἶναι τὰ γράμματα, δηλῶν δ' ἐθέλειν τὸ μὲν Χριστὸν, τὸ δὲ Κωνσάντιον. Ἀνέχεσθε B ἐν μὲ λέγοντ' ὅτι μετὰ παρρησίας ἐν μόνον ὑμᾶς ὁ Κωνσάντιος ἠδίκησεν, ὅτι μὲ Καίσαρα ποιήσας, ἐκ ἀπέκλεινεν. ὡς τάγε ἄλλα, ὑμῖν μόνοις ἐκ πάντων Ῥωμαίων πολλῶν δοῖεν οἱ θεοὶ τῶν Κωνσάντιων πειραθῆναι, μᾶλλον δ' τῶν ἐκείνους Φίλων τῆς πλεονεξίας. Ἐμοὶ γὰρ ὁ ἀνὴρ, ἢ ἀνεψιὸς ἐγένετο ἢ Φίλος. ἐπεὶ δὲ καὶ πρὸ τῆς Φιλίας εἴλετο τὴν ἐχθραν, εἶτα ἡμῖν οἱ θεοὶ τ' πρὸς ἀλλήλους ἀγῶνα λίαν ἐβράβευσαν Φιλανθρώπως, ἐγενόμην αὐτῶ C πισιότερος Φίλος, ἢ προσεδόκησεν ἔξεν με πρὶν ἐχθρὸν γενέσθαι. Τί ἐν οἴεσθε με τοῖς ἐκείνους λυπεῖν ἐγκωμίσι, ὃς ἄχθομαι τοῖς λοιδορημένοις αὐτῶ. Χριστὸν δὲ ἀγαπῶντες ἔχετε πολλίχρον ἀπὸ τῆ Διός, ἢ τῆ Δαφναίης, ἢ τῆς Καλλιόπης, ἢ τὸ σόφισμα ὑμῶν ἀπεγύμνωσεν. Ἐμισηνοὶ Χριστὸν ἐπόθην, οἱ πῦρ ἐμβαλόντες τοῖς τάφοις τῶν Γαλιλαίων; ἐλύπησα δ' ἐγώ τινας Ἐμισηνῶν πάποτε; ὑμῶν μέντοι D πολλὰς; ἢ ὀλίγας δέω φάναι πάντας, τὴν βεβλήν, τὰς εὐπόρους, τ' δῆμον. Ὁ μὲν γὰρ δῆμος ἄχθεταί μοι τῶ πλείω μέρει, μᾶλλον δ' ἅπασ ἀθεότητι ἀπροελόμενος, ὅτι τοῖς παθεῖσι ὄρα τῆς ἀγιστείας θεσμοῖς προσκείμενον· οἱ δὲ δυνατοὶ, κωλυόμενοι πολλὰ πάντα πωλεῖν ἀργυρίαι· πάντες δὲ, ὑπὲρ τῶν ὀρχησῶν ἢ τῶν θεάτρων, ἔχ' ὅτι τὰς ἄλλας ἀποσερῶ τέτων, ἀλλ' ὅτι μέλει μοι τῶν τοιούτων ἤτιον, ἢ τῶν ἐν τοῖς

τοῖς τέλμασι βαλεάχων. Εἶτα σὺν A
 εἰκότως ἐμαυτῷ κατήγορῶ, τοσαύτης
 ἀπεχθείας λαβὰς παρασχόντος; Ἄλλ'
 ὁ Ῥωμαῖος Κάτων, ὅπως μὲν ἔχων πώ-
 γωνος ἐν οἴδῃ, παρ' ὄνυμα ἐν δὲ τῶν ἐπι-
 σωφροσύνη καὶ μεγαλοψυχία, καὶ τὸ
 μέγιστον, ἀνδρεία φρονούντων, ἀξι-
 ἔπαυται, προσίων τῆδε τῆ πολυ-
 ανθρωπῶ καὶ τρυφερῶ καὶ πλεσία
 πόλῃ, τὰς ἐφίβας ἰδὼν ἐν τῷ προα-
 σεῖω μετὰ τ' ἀρχόντων ἐσαλμένους ὡς B
 ἐπὶ τινα δορυφορίαν, ἐνόμισεν αὐτῷ
 χάριν ὑμῶν τὰς προγόνους τὴν παρα-
 σκευὴν πᾶσαν πεποιῆσθαι. καὶ θᾶσ-
 στον ἀποδὰς τῷ ἵππῳ προσῆγεν ἄ-
 μα, καὶ πρὸς τὰς προλαβόντας τῶν
 φίλων δυσχεραίνων ὡς μηνυτὰς γενο-
 μένους αὐτοῖς, ὅτι Κάτων προσάγει,
 καὶ ἀνακείσασθαι ἐνδραμεῖν. "Ὀὐδ' C
 δ' ἐν τοῖστοις αὐτῷ, καὶ διαπορῶντ' ἔ-
 ἤρεμα καὶ ἐρυθριῶντ', ὁ γυμνα-
 σίαρχ' προσδραμῶν, ὡς ξένη, ἔ-
 φη, πῶς Δημήτρι' ἦν δ' ἔτ' ἀπ-
 ελεύθερος Πομπηῖς, κεκλήμεν' ἔ-
 στίαν πολλὴν πᾶν· μέτρον δ' αὐ-
 τῆς εἰ ποθεῖτε μαθεῖν· οἶμαι γὰρ
 ὑμᾶς ἐκ πάντων τ' λεγομένων,
 πρὸς ταύτην μάλις αὐτῶν ἄρμῆσθαι
 τὴν ἀκοήν. ἐγὼ τὸν εἰπόντα φράσω·
 Δημοφίλῳ τῷ Βιθυνῶ πεποιῆται συγ-
 γράμματα τοιαῦτα, ἐν οἷς δρεπόμε-
 ν' ἐκ τῶν πολλῶν, εἰργάσατο λόγους
 ἠδίστους νέῳ Φιληκόῳ καὶ πρεσβυτέρῳ·
 Φιλῆι γὰρ τὸ γῆρας ἐπανάγειν αὐ-
 τῆς εἰς τὴν τ' νέων Φιληκοῖαν τὰς " ἀ-
 Φιληκοεσέρας. ὅθεν, οἶμαι, συμβαίνει
 νέας καὶ πρεσβύτας ἐξίσης εἶναι Φι-
 λομύθους· εἶεν ὁ δὲ δὴ Κάτων ὅπως
 ἀπήντησε τῷ γυμνασιάρχῳ βέλεσθε
 φράσω; μὴ με λοιδορεῖν ὑπολάβητε
 τὴν πόλιν· σὺν ἔστιν ὁ λόγ' ἐμός·
 εἴ τις ἀφίλοι περιφερομένη, καὶ εἰς
 ὑμᾶς ἀκοή Χαλρωνέως ἀνδρὸς ἐκ τῶ

hi curæ sint, quam ranæ paludum. Et
 non jure me ipse accuso, cum tantum odii
 invidiæque in me concitarim? Enimvero
 Romanus ille Cato; quanta & quali barba
 præditus nescio, hoc certe scio, illum
 omnibus qui magnanimitatis, temperan-
 tiæ, quodque maximum est, fortitudinis
 laude gloriantur, antecelluisse; is igitur
 cum in hanc frequentissimam, delicatissi-
 mam, copiosissimamque urbem veniret,
 vidissetque adolescentes in suburbano una
 cum magistratibus adornatos ad comita-
 tum & pompam, existimavit omnem il-
 lum apparatusum sua causa a vestris majori-
 bus factum esse: itaque celeriter ex equo
 descendens procedebat, unaque amicos,
 qui præcurrissent in urbem, accusabat
 quod Catonis adventum illis nuntiasse,
 atque ut obviam prodirent impulisse vi-
 derentur. Cumque his in rebus esset
 Cato, & quodammodo hæreret, ac eru-
 besceret, tum gymnasiarchus antevertens:
 o hospes, inquit, ubinam est Demetrius?
 erat autem hic Pompeji libertus, magnas-
 que opes possidebat. Si quantæ essent
 requiritis, (nam vos equidem ad hoc au-
 diendum potissimum incitatos arbitror)
 ego vobis auctorem ac testem indicabo,
 Demophilus Bithynus scripsit libros ejus-
 modi, ubi decerpens e multis, fecit ser-
 mones jucundissimos, tum adolescentibus,
 tum senibus audiendi avidis. Solet enim
 senectus etiam tristiores ad juvenile audi-
 endi studium revocare: quam ob causam
 usuenire arbitror, ut juvenes ac senes
 æque fabulis audiendis delectentur. Sed
 ad propositum redeamus. Cato quemad-
 modum gymnasiarcho illi responderit,
 vultis ut dicam? Neque vero me putetis
 civitati maledicere; non mea est hæc ora-
 tio. Si forte aliquando audivistis nominari
 Charonensem quendam hominem ex
 ista

Plutarchus in vita
 Catonis Uticensis
 hæc narrat. c. 13.

χε. ερεμεί-
 σθαι

Κολλ.
 ἀφελι-
 κες ες υς

ista pessima & insolentissima (ut vulgo dicitur) Philosophorum natione, ad quam ego non quidem perveni; sed, qua sum stultitia, certe aspiravi: ille, inquam, hæc prodidit, Catonem nihil tum respondisse, sed tantum furiosi ac dementis modo exclamasse: o miseram urbem! atque ita discessisse. Quare mirari non debetis, si mihi apud vos idem accidit, cum præsertim sim illo asperior, tantoque eum libertate & audacia superem, quanto Romanos Galli vincunt. Etenim ille ibi natus, ad extremam fere senectutem inter cives suos versatus est. At ego cum primum virilem ætatem attigi, statim ad Gallos, Germanos, Hercyniam sylvam, sum dimissus, & vixi cum illis multo tempore, tanquam venator cum feris bellando; quod in eos mores incideram, qui adulari nesciunt, sed libere ac simpliciter cum omnibus æquabilique jure vivere. Fuit igitur mihi prima post puerilem educationem institutio in libris Platonis atque Aristotelis, neque id temporis ad popularem hanc vitam deliciisque beatissimam idoneus eram: postea vir jam & robustus, potestatem adeptus meo more arbitratoque vivendi, inter ferocissimos & bellicosissimos populos vixi, qui Venerem nuptiarum Deam, & Bacchum lætitiæ datorem, conjugii prolisque gratia, & vini quantum cuique liceat potandi causa tantum norunt. Petulantia vero nulla est in theatris, neque insolentia, neque in scenam cordax admittitur. Ajunt quendam e Cappadocia exulem dudum illuc fugisse, qui in vestra urbe apud aurificem (nostris quem dicam) educatus fuerat. Is nescio ubi didicerat, non cum mulieribus, sed cum pueris ver-

Α Φαύλας γένους· ὁ δὴ λέγειται περὶ τῶν ἀλαζόνων Φιλοσόφων· ἔδῃ καὶ αὐτὸς ἐκ ἐφικόμενῃ μὲν, ἠυξάμεν δὲ ὑπὸ ἀμαθίας κοινωνῆσαι καὶ μετασχεῖν. Ταῦτα ἐν ἐκείνῳ ἔφρασεν· ὡς ὁ Κάτων ἀπεκρίνατο μὲν ἐδὲν, βοήσας δὲ μόνον, οἷά τις ἐμπληλῆ καὶ ἀνόη- τῷ ἀνθρώπῳ· ὡτὴς κακοδαίμονος πόλεως· ἀπῖαν ἄχευ. Μηδὲ δὴ θαυμάσητε τῶν, εἰ καὶ ἐγὼ νυνὶ τοιαῦτα πάσχω πρὸς ὑμᾶς, ἀνὴρ ἀγριώτερος ἐκείνου, καὶ δρασύτερος τοσούτου καὶ ἀνθαδέερος, ὅσον οἱ Κελτοὶ Ῥωμαίων. ὁ μὲν γὰρ ἐκείσε τεχθεὶς, ἐγγυὸς ἦλθε γήρως ἅμα τοῖς πολίταις τρεφόμενος. ἐμοὶ δὲ Κελτοὶ καὶ Γερμανοὶ, καὶ δρυμὸς Ἐρκύνιος ἔμελεν ἄρτι πρῶτον εἰς ἀνδρα τελευτῆ· καὶ διέτριψα πολὺν ἤδη χρόνον, ὡς περ τις κνηγέτης ἄγροῖς ὁμιλῶν, καὶ συμπλεκόμενος θηρίοις, ἤθεσιν ἐντυγχάνων, ἔτε θωπεύειν, ἔτε κολακίζειν εἰδόσιν, ἀπλῶς ἢ καὶ ἐλευθέρως ἐκ τῶ ἴσασί πασι προσφέρεσθαι. Γέγονεν ἔν μοι μετὰ τὴν ἐκ παίδων τροφήν, ἢ τε ἐν μερακίοις ὁδὸς διὰ τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους λόγων, ἐδαμῶς ἐπιληθεία δήμοις ἐντυγχάνειν, καὶ ὑπὸ τρυφῆς εὐδαμονεσάτοις εἶναι. Ἦτε ἐν ἀνδράσιν ἀνδρεία παρὰ τοῖς μαχηωτάτοις καὶ θυμικωτάτοις τῶν ἐθνῶν, ὅπερ τὴν γαμηλίαν Ἀφροδίτην, καὶ τὴν μεθυδότην Διόνυσον, γάμος τε ἐνεκα καὶ παιδοποιίας, οἷος τε ὀπίσσης ἐκάστω δυνάτῳ πρόσσει, ἴσασιν μόνον. Ἀσέλγεια δ' ὅσα ἔσιν ἐν τοῖς θεάτροις, ἐδὲ ὕβρις, ἐδὲ ἑλκή τις εἰσωφισκηνῆς τὸν κόρδανα. Λέγεται τοι μικρῶν πρόσθεν, ὡς ἐνθένδε ἐκείσε τις Καππαδόκης Φυγὰς, ἐν τῇ παρ' ὑμῶν τραφείσ πόλει παρὰ τῷ χρυσοχόῳ γνωρίζετε δήπεθεν ὅν λέγω μαθῶν ὅπερ καὶ ἔμαθεν, ὡς ἐδὲ ὁμιλεῖν γυναῖξι, μερακίοις δ' ἐπιχειρεῖν,

Voss.

νυνὶ πάσχω Voss.

ἀγριώτ. καὶ δρασύτερος, ὅσον

οἱ Κ.

Voss.

ἀγριώτ. γε πολεμῶν

Voss.

ἔπ.

ρεῖν, ἐκ οἷδα ὅποσα ἐνθάδε δράσας
 καὶ παθῶν. Ἐπειδὴ παρὰ τὴν ἐκεῖσε
 βασιλέα πρῶτον ἀφίκετο, μνήμη τὴν
 τῆδε, πολλὰς μὲν ὀρχησάσασαυτοῖς ἐπ-
 αγαγεῖν, πολλὰ δὲ τὰ ἐντεῦθεν ἀ-
 γαθὰ τοιαῦτα· καὶ δὴ τέλει ὡς ἐνε-
 δήσεν ἔτι κοτυλιστῶν· τῆστο δ' ὑμεῖς
 ἴσε πρὸς τῷ ἔργῳ τὸ ὄνομα· καὶ τῆ-
 στον ἐνθένδε ἐκάλεθ', πῶθω καὶ ἔρωτι
 τὴν σεμνῆς παρ' ὑμῖν διαίτης. οἱ Κελ-
 τοὶ δὲ τὴν μὲν κοτυλιστῆν ἠγνόησαν· ἐδέ-
 ξαλο γὰρ αὐτὸν αὐτὰ τὰ βασιλεία.
 τὰς ὀρχησάσασαυτοῖς ἐπιτραπέντας ἐν τῷ
 θεάτρῳ τὴν τέχνην, εἴασαν, οἰόμενοι
 τοῖς νημφολήπτοις αὐτὰς εἰσκέμεναι.
 καὶ ἦν ἐκεῖ παραπλησίως ἐμοὶ καλα-
 γελαστότατον τὸ θεάτρον· ἀλλ' οἱ μὲν
 ὀλίγοι πολλῶν καλεγέλων· ἐγὼ ξὺν
 ὀλίγοις ἐνθάδε γελοῖοι ὑμῖν ἅπασι
 τὰ πάντα φαίνομαι. καὶ ἐκ ἀγανα-
 κτῶ τῷ πράγματι. ἢ γὰρ ἂν εἴην ἀ-
 δικος, εἰ μὴ τοῖς παρῆσι ζέρογοιμι,
 διαφερόντως ἀσπασάμενοι ἐκεῖνα.
 Κελλοὶ μὲν γὰρ ἔγω με δι' ὁμοιότητα
 τρόπων ἠγάπησαν, ὥστε ἐτόλμησαν
 ἐχ' ὅπλα μόνον ὑπὲρ ἐμῶ λαβεῖν, ἀλ-
 λά καὶ χρήματα ἔδωκαν πολλὰ καὶ παρ-
 αμτῶμενον ἐκ ὀλιγάκις ἐβιάσαντο λα-
 βεῖν, καὶ πρὸς πάντα ἐτοίμως ὑπήκουσαν.
 ὃ ἵδῃ μέγιστον, ἐκεῖθεν εἰς ὑμᾶς ἐφέρε-
 το πολὺ καὶ μέγα τὸ ἐμὸν ὄνομα, καὶ ἐβό-
 ων πάντες ἀνδρεῖον, συνελόν, δίκαιον, καὶ
 πολέμῳ μόνον ὁμιλήσαι δένον, ἀλλὰ
 καὶ εἰρήνην χρήσασθαι δεξιόν, εὐπρόσιτον,
 πρᾶον ὑμεῖς δὲ αὐτοῖς ἀντιδεδώκατε νῦν
 ἐμὲ ἐνθένδε, πρῶτον μὲν, ὅτι παρ' ἐμῶ
 τὰ τῆ κόσμος πράγματα ἀνατέτρα-
 πται. σύνοίδα δὲ ἔδεν ἀνατρέπων ἐ-
 μαυτῶ, ἔτε ἐκῶν, ἔτε ἀκῶν. εἶτα, ὡς
 ἐκ τῆ πάγωνός μου πλέκειν δεῖ σχοι-
 νία· καὶ ὅτι πολέμῳ τῷ Χι· πέθος δὲ ὑ-
 μᾶς εἰσφῆσι τῆ Κάππα. καὶ ὑμῶν γε αὐ-
 τὸ οἱ πολιτῆχοι τῆςδε τὴ πόλεως θεοὶ
 διπλῶν δοῖεν, ὅτι πρὸς τῆτω καὶ τὰς

Voss.
 παρατρέ-
 μενον, ὀλι-
 γακίς εβ.

Voss. ἐμὲ

Voss.
 χρῆ πλέ-
 κεν

A sandum esse; & nescio quæ illic tum fece-
 rat, tum passus fuerat. Cum autem ad
 ipsorum regem venisset, tactus memoria
 earum rerum quæ illic fiunt, primo mul-
 tos saltatores inducere, deinde alia hujus
 urbis bona complura eis ostendere, tan-
 dem etiam cum ei cotylistes deesset, (no-
 stis & rem & nomen) hunc quoque ex
 ista urbe evocasse: tantus in eo residebat
 honestissimæ hujus vitæ vestræ amor & cu-
 piditas. At Galli cotylisten ignorabant;
 (tum namque eum regia aula primum acce-
 perat) saltatores verò, cum artem suam
 ostendissent, reliquerunt, quod furens
 & fanatica illa species videretur. Et mihi
 similiter visum est theatrum perridiculum.
 Sed illic plures a paucis irridebantur; ego
 hic cum paucis rideor ab omni populo.
 Neque tamen fero moleste: iniquus enim
 essem, si cum illa probarim, hæc non leni-
 ter feram. Galli quidem certe adeo me
 propter morum similitudinem amabant,
 ut non tantum pro me arma sumerent,
 verum etiam pecunias darent; & recusanti
 sæpe vim intulerunt, & in omnibus ob-
 sequentes fuerunt. Inde, quod caput est,
 ad vos nomen nostrum magna cum gloria
 & laude ferebatur: & clamabant me om-
 nes fortem, prudentem, justum, qui non
 tantum bello sed pace uti scirem; facilem
 denique & mansuetum me appellabant.
 Vos autem nunc his contraria retulistis:
 primum a me mundum subversum esse;
 at ego nihil a me, neque sponte neque vi,
 subversum esse scio: deinde ex barba mea
 funes neæti oportere: postremo me Chi
 bellum indixisse, & Cappa desideratis. U-
 tinam Dii custodes hujus urbis id vobis
 duplex largiantur, quoniam civitates fini-
 timas,

timas, quæ & Diis mecum serviunt, & sanctæ sunt, calumnia vexastis, quasi quæ in me composita sunt, ab illis profecta essent, quem (scio) magis amant, quam suos liberos: qui Deorum templa quamprimum restituerunt, sepulcra vero athenorum omnia signo a me nuper dato everterunt, ita elati & erecti animis, ut scelera eorum qui Deos violarunt, acrius etiam, quam mea ferebat voluntas, vindicarint. Quod vero ad vos attinet, plerique vestrum erectas olim aras everterunt, quos mea lenitas vix adhuc potuit ad sanitatem & quietem adducere. Postquam vero Daphnes mortuum remisimus, quidam e vobis paulo verecundiores erga Deos, iis, qui demortui reliquis irati fuerant, templum Daphnæ Dei attribuerunt: alii vero sive imprudentia, sive non, templum inflammaverunt, horrendumque exteris spectaculum, populo autem vestro perjudicandum, Senatui usque in hunc diem neglectum, præbuerunt. Ac mihi quidem videtur Deus multo ante conflagrationem templo excessisse. Etenim primo statim introitu statua ipsa id mihi indicavit: atque hujus rei testem appello magnum Solem. Adversus eos vero qui nolint credere, alia mihi deinceps offensio commemoranda est: deinde me, quod adhuc feci, conviciis onerabo, deque ea me ipsum criminabor & vituperabo. Decimo fere mense, ut vos numeratis, (is, opinor, Lous a vobis nominatur) patrum festum est hujus Dei, & magno studio ad Daphnen concurritur. Ego igitur ab Jove Cassio illuc advolavi, existimans me ibi maxime vestras opes & magnificentiam spectaturum: atque jam tacitus apud me magnificam aliquam pom-

A ἀσυγγείτονας ἐσυκοφανήσατε πόλεις
 ἱεράς ἢ ὁμοδόχους ἔμοι, ὡς δὴ παρ' ἐμοὶ
 αὐτῶν εἴη τὰ εἰς ἐμὲ ζυντεθέντα· ὃν
 εὖ οἶδ' ὅτι φιλοῦσιν ἐκείναι μᾶλλον, ἢ
 τῆς ἑαυτῶν ἡέας. οἱ τὰ μὲν τῶν θεῶν
 ἀνέστησαν αὐτίκα τεμένη· τῆς τὰ φεῖας
 δὲ τῶν ἀθέων ἀνέτρεψαν πάντας ὑπὸ
 τῆ συνθήματι, ὃ δὴ δέδοται παρ' ἐ-
 μὲ πρῶτον, ἕτως ἐπαρθένης τ' ἔνδον, ἢ
 μελέωροι γενόμενοι τὴν διάνοιαν, ὡς ἢ
 πλέον ἐπεξελθεῖν τοῖς εἰς τῆς θεῆς
 πηλομελῶσιν, ἢ βελομένω μοι ἦν.
 Τα δ' ἡμέτερα· πολλοὶ μὲν ἐγειρομέ-
 νης ἄρτι τῆς βωμῆς ἀνέτρεψαν, ἕς ἢ
 πρῶτης ἡμῶν ἐδίδαξε μόλις ἡσυ-
 χάζειν. Ἐπεὶ ὃ ἀπεπεμφάμεθα τ' νε-
 κρὸν τῆς Δάφνης, οἱ μὲν ἀφοσιόμενοι
 τὰ πρὸς τῆς θεῆς ἐξ ὑμῶν, ἀντέδω-
 καν τοῖς ὑπὲρ τῶν λειψάνων ἡγανα-
 κηκόσι τῆ νεκρῆ, τὸ τέμενος τῆ Δα-
 φναίης θεῆ· οἶδε εἴτε λαθόντες, εἴτε
 μὴ, τὸ πῦρ ἔδειξαν ἐκείνο· τοῖς μὲν ἐ-
 πιδημῶσι τ' ξένων φρικῶδες, ὑμῶν δὲ,
 πρῶτῳ μὲν ἡδονὴν παρασχόν, ὑπὸ ὃ
 τ' βελῆς ἀμεληθὲν εἰσέτι ἢ ἀμελῆ-
 μενον. Ἐμοὶ μὲν ἔν ἐδόκη, ἢ πρὸ τῆ
 πρὸς ἀπολελοιπέναι τ' νεῶν ὁ θεός·
 ἐπεσήμηε γὰρ εἰσελθόντι μοι πρῶ-
 τον τὸ ἄγαλμα· καὶ τῆς μάρτυρα
 καλῶ τ' μέγαν Ἥλιον πρὸς τῆς α-
 πιστῆρας δὲ ὑμᾶς, ὑπομνήσαι βέλο-
 μαὶ ἢ ἄλλης ἀπεχθείας τ' ἐμῆς. Ἐπει-
 τα ὅπερ εἶωθα ποιεῖν· ἐπιεικῶς ὄνει-
 δίσαι ἑμαυτῷ ἢ ὑπὲρ ταύτης, ἢ κα-
 τηγορήσαι καὶ μέμψασθαι. Δεκάτω
 γὰρ πρὸ μηνὶ τῶν παρ' ὑμῶν ἀριθμη-
 μένω· Λῶον, οἶμαι, τῆτον ὑμεῖς προσ-
 αγορεύετε· τῆ θεῆ τῆς πατρίδος
 ἐστὶν ἐορτή, καὶ ἔσθ' σπερδῆ πρὸς τὴν Δά-
 φνην ἀπαντᾶν. ἐγὼ μὲν ἔν ἀπὸ τῆ
 Κασίης Διὸς ἐπὶ τῆς ἑδραμον, οἰόμε-
 νῳ ἐνταῦθα μάλιστα τῆ πλάτῃ καὶ τῆ
 φιλοτιμίας ὑμῶν ἀπολαύσειν. εἶτα
 ἀνέπλαττον παρ' ἑμαυτῷ πομπήν,
 ΖΖ ὡσπερ

Babylae. corpus

Daph. m. 346.

ὡς περ ὀνειράτα ὄρων, ἱερεῖα, καὶ σπον-
 δὰς, καὶ χορὰς τῷ Θεῷ, καὶ θυμιάμα-
 τα, καὶ τὰς ἐφέβους ἐκεῖ περὶ τὸ τέμε-
 νον, θεοπρεπέστα μὲν τὰς ψυχὰς
 γρ. λιτῆ. καλεσκειουασμένους, "λευκῇ δ' ἐδῆτι
 καὶ μεγαλοπρεπεῖ κοσμημένους. Ὡς
 δὲ εἶσω παρήλθον τὰ τεμένους, ἔτε θυ-
 μιμάματα καλέλασον, ἔτε πόπανον,
 ἔτε ἱερεῖον. αὐτίκα μὲν ἔν ἐθαύμασα,
 καὶ ἄμην ἔξω τῶν τεμένους εἶναι, περι-
 μένειν δ' ὑμᾶς· ἐμὲ δὲ τιμῶντας ὡς
 ἀρχιερέα· τὸ σύνθημα παρ' ἐμῶ. Ἐ-
 πεί δὲ ἠρόμην, τί μέλλει θύειν ἢ πό-
 λιν ἐνιαύσιον ἐορτὴν ἀγασσάτω Θεῷ;
 ὁ ἱερεὺς εἶπεν· ἐγὼ μὲν ἠκω Φέρων οἴ-
 νοθεν τῷ Θεῷ χῆνα ἱερεῖον· ἢ πόλις ὅ-
 ταν ὑν ἐδὲν " ἠυτρέπισεν. Ἐνλαῦθα, ὁ
 Φιλαπεχθήμων ἐγὼ, πρὸς τὴν βελήν
 ἀνεπικεῖς πᾶνυ διελέχθην λόγους, ὡν
 ἴσως ἐκ ἄτοπον καὶ νῦν μνημονεῦσαι. Δει-
 νόν, ἔφην ἐγὼ, τὴν τοσαύτην πόλιν ἔτω
 τῷ Θεῷ ὀλιγώρως ἔχῃν, ὡς ἐδεμία
 παροικῶσα ταῖς ἐσχαλίαις τῶ Πόντι
 κάμη, μυρίαις κλήρας γῆς ἰδίας κεκλή-
 μένην, τῷ πατρίῳ Θεῷ νῦν πρῶτον ἐπι-
 σάσης ἐορτῆς ἐνιαυσίαις, ἐπειδὴ διεσκέ-
 δασαν οἱ Θεοὶ τῷ ἀθεότητος τὴν νεφέ-
 λην, ὄρνυ ὑπὲρ αὐτῆς ἐπροσάγειν, ἣν
 ἐχερῆν μάλιστα μὲν καὶ ἡ Φυλάς βε-
 θυλεῖν. Εἰ ὅ μὴ ῥάδιον, ἕνα κοινῇ πᾶσαν
 ὑπὲρ αὐτῆς προσφέρειν τῷ Θεῷ ταῦ-
 ρον. ὑμῶν δ' ἕκαστος, ἰδία μὲν εἰς τὰ
 δεῖπνα καὶ τὰς ἐορταῖς χαίρει δαπανώ-
 μενος· καὶ εἴ οἶδα πολλὰς ὑμῶν πλεί-
 σα εἰς τὰ δεῖπνα τῶ Μαίμα χρέμα-
 τα ἀπολέσαντες ὑπὲρ δ' ὑμῶν αὐτῶν
 καὶ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως ἐδεῖς θύειν,
 ἔτε ἰδία τῶν πολιτῶν, ἔτε ἢ πόλις κοι-
 νῇ. μόνος δ' ὁ ἱερεὺς, ὃν οἶμαι, δικαιο-
 τερον ἢν ἀπὸ τῶ πλῆθους τῶν προσφε-
 ρομένων τῷ Θεῷ παρ' ὑμῶν, οἴκαδε ἀπ-
 ιένα μερίδας ἔχοντα. Τοῖς μὲν γὰρ ἱε-
 ρεῦσιν οἱ Θεοὶ καλοκάγαθία τιμῶν
 αὐτὰς, καὶ ἀρετῆς ἐπιηδεύειν προσέ-

Voss.
 ἠυτρέπι-
 5αι.

A pam fingebam, & quasi somnians, victi-
 mas, libationes, choreas in Deum, thu-
 ra, pueros in templo tum animis dignif-
 sime Deo compositos, tum veste candi-
 da elegantique illustres, intuebar. In-
 gressus autem in templum, neque thura,
 neque placentam, neque victimam ullam
 reperi. Itaque continuo miratus sum,
 vosque extra templum esse suspicabar,
 B sed honoris causa signum a me, tanquam
 Pontifice, expectare. Percontatus au-
 tem de sacerdote, quid esset civitas in so-
 lennibus illis feriis Deo sacrificatura? E-
 go, inquit ille, domo auferem istum Deo
 affero: civitas enim nihil hoc tempore
 apparavit. Hic ego (o me pacis & gra-
 tia inimicum!) cum Senatu gravibus ver-
 bis exoptulavi, quæ non sit fortasse in-
 commodum hoc tempore referre: Gra-
 ve profecto, inquam ego, videtur, tan-
 tam civitatem sic Deos contemnere, ut
 C ne in extremis quidem Ponti finibus vicus
 ullus faceret: & cum agrum infinitum
 possideat, instantibus patrii Dei solenni-
 bus feriis, dissipata a Diis impietatis ne-
 bula, avem pro se minime attulisse, cum
 deceret eam imprimis boves tributim im-
 molare. Quod si uni difficile erat, at
 certe universa civitas debuit & potuit Deo
 taurum offerre. Unusquisque vestrum
 privatim in convivia & festa libens sum-
 tus facit: sed & plerosque scio in convi-
 via Maiumæ pecuniam effundere; pro vo-
 bis autem ipsis & communi salute, neque
 privatim neque publice sacrificatis: solus
 sacerdos, qui, ut legitimum est, ex mul-
 titudine vestrarum victimarum debuit au-
 ctus parte aliqua domum redire, sacrifi-
 cavit. At Dii sacerdotibus tantum hone-
 stam ac virtuti consentaneam vitam pro
 omni cultu imperarunt, itemque ut sa-
 cra

cra munera, ut decet, obirent; vestrum autem erat, opinor, publice privatimque sacrificare. Nunc vero unusquisque vestrum permittit uxori, ut omnia Galilæis largiatur; quæ ubi pauperes facultibus vestris aluerunt, egregium impietatis miraculum egentibus (quorum plena sunt omnia) ostentant. Vos autem primum, cum Dei cultum honoremque contemnitis, nihil offendere arbitramini. Nemo autem affert res ad sacra necessarias: quod, credo, non fit ei unde alatur.

Cum quispiam vestrum dat natalitia, magnificum apparat convivium, & amicos lautissimis mensis excipit, & tamen in feriis Deorum solennibus nemo oleum in Dei lampada, nemo libamentum, non thus, non victimam attulit. Ego vero quemadmodum hæc a bonis viris istic accipiuntur, nescio: illud credo, Diis ea minime placere. Talia me tum dixisse commemorari, meamque orationem Deus testimonio suo confirmavit: quod utinam nunquam fecisset, neque suburbium tam multis annis servatum deseruisset; ac potius in illa tempestate ac procella mentes potentiorum avertisset, manusque cohibuisset. At ego vobis stulte succensusui: tacere enim potius debui, sicut multi, opinor, eorum qui mecum ingressi sunt, neque curiose inquirere, aut objurgare. Sed ego præcipiti temeritate & ridicula adulatione (non enim est existimandum, me amicitia adductum orationem eam apud vos habuisse, sed inani potius gloriæ cupiditate, quo religionis vestrique cupidus viderer, quæ, opinor, perridicula est adulatio) multa in vos temere effudi. Jure igitur reprehensionum illa-

ταξάν, καὶ λειτουργεῖν σφίσι τὰ εἰκότα. πρέπει δ' οἶμαι, τῇ πόλει θύειν ἰδία καὶ δημοσία· νυνὶ δὲ ὑμῶν ἕκαστος ἐπιτρέψῃ μὲν τῇ γυναικὶ πάντα ἐκφέρειν ἔνδοθεν εἰς τὰς Γαλιλαίους, ἢ τρέφουσαι ἀπὸ τῶν ὑμετέρων ἐκείναι τὰς πένητας, πολὺ τ' ἀθεότητος ἐργάζονται θαῦμα πρὸς τὰς τῶν τοιούτων δεομένων· ἐσι δ' οἶμαι, τοιοῦτον τὸ πλεῖστον τ' ἀνθρώπων γένος· ὑμεῖς δ' αὐτοὶ πρῶτον μὲν τ' εἰς τὰς θεὰς τιμῶν ἀμελῶς ἔχοντες, πρῶτλειν ἔδεν ἀτοπον ὑπολαμβάνετε. Πρόσφσι δ' ἔδειξ τῶν δεομένων τοῖς ἱεροῖς. ἔ γάρ ἐστιν, οἶμαι, πόθεν διαλαφῆ. ἢ γενεθλια μέν τις ἐσιῶν, ἱκανῶς παρασκευάζῃ δεῖπνον καὶ ἄρισον, ἐπὶ πολυτελεῖ τράπεζαν τὰς φίλους παραλαμβάνων· ἐνιαυσίῃ δ' ἐορτῆς ἕσης, ἔδειξ ἐνόμισεν ἔλαμον εἰς λύχνον τῷ Θεῷ, ἔδὲ σπονδὴν, ἔδ' ἱερεῖον, ἔδὲ λιβανωτόν. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα ὅπως ἀν τις ταῦτα ἀνὴρ ἀγαθὸς ὁρῶν παρ' ὑμῶν, ἀποδέξασθαι· νομίζω δ' ἔγωγε μηδὲ τοῖς θεοῖς ἀρέσκειν. Τοιαῦτα εἰπὼν τότε μέμνημαι· ἢ ὁ μὲν θεὸς ἐμαρτύρησέ με τοῖς λόγοις, ὡς μήποτε ἄφελεν ἐκλιπῶν τὸ προάσειον, ὃ πολὺν ἐτήρησε χρόνον, ἐν ἐκείνῃ τῇ ζάλῃ τρέψας ἀλλὰ καὶ τῶν κραζόντων τὴν διάνοιαν, καὶ τῷ χεῖρε βιασάμεν. Ὑμῶν δ' ἀπηχθόμην ἐγὼ, ποιῶν ἀνοήτως. ἐχρῆν γὰρ σιωπᾶν· ὡς περ', οἶμαι, πολλοὶ μὲν ἄλλοι τῶν δεομένων ἐμοὶ, καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν, μήδ' ἐπιτιμᾶν. ἀλλ' ὑπὸ προπέλειας ἐγὼ, καὶ τ' καλαγελάστου κολακείας· ἔ γάρ δὴ νομισέον ὑπ' εὐνοίας ἐμοὶ τότε εἰρησθαι τὰς πρὸς ὑμᾶς λόγους· ἀλλ', οἶμαι, δόξαν θηρεύων εὐλαβείας τε εἰς τὰς θεὰς, καὶ εἰς ὑμᾶς εὐνοίας ἀδόλως· τῶν δ' ἐστίν, οἶμαι, παγγέλοιος κολακεία· πολλὰ ὑμῶν μάτην κατέχευα. Δίκαμα τοίνυν

ἐργάζεσθε με τῶν ἐπιτιμήσεων ἐκεί-
 νων ἀμυνόμενοι, καὶ ἐναλλάττοντες
 τὰ χεῖρα. ἐγὼ μὲν γὰρ ὑπὸ τῷ θεῷ,
 πρὸς τῷ βωμῷ καὶ τοῖς τῶν ἀγάλμα-
 τῶν ἵχνεσιν, ἐν ὀλίγοις ὑμῶν κατέδρα-
 μου ὑμεῖς δ' ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἐν τῷ
 δήμῳ, διὰ τῶν ἱκανῶν τὰ τοιαῦ-
 τα "χαριεντίζεσθε πολίων. Ἐδὲ γὰρ
 ἴσε, πάντες οἱ λέγοντες κοινῶνται
 πρὸς τὰς ἀκρόασις τὰς λόγους· καὶ ὁ
 ζῆν ἡδονῇ τῶν βλασφημιῶν ἀκροα-
 σάμενος, μελέχων τῆς ἴσης ἡδονῆς ἀ-
 πραγματότερον τῶν λέγοντων, κοινῶ-
 νός ἐστι τῆς αἰτίας. Εἴρηται ἐν ὑμῖν δὲ
 ὅλης καὶ ἡκρόαται τῆς πόλεως, ὁπό-
 σα εἰς τὸτονὶ πέπαυται τὸ Φαῦλον
 πῶγονα, καὶ τὸ ἐδὲν "ἐπιδείξαντα ὑ-
 μῖν καλόν, ἐδὲ ἐπιδείξαντα τρόπον. Ἐ-
 γὰρ ἐπιδείξει βίον ὑμῖν, ὁποῖον ὑμεῖς
 αἰεὶ μὲν ζῆτε, ποθεῖτε δὲ ὄραν καὶ ἐν
 τοῖς ἀρχαῖσι. Ὑπὲρ μὲν δὲ τῶν
 βλασφημιῶν, ἃς ἰδία τε καὶ δημο-
 σία κατεχέατέ με, παίζοντες ἐν τοῖς
 ἀναπαύσει, ἐμαυτῶν προσκαληγορή-
 σας, ὑμῖν ἐπιτρέπω χρῆσθαι μετὰ
 μείζονα ἀλλοῦ παρρησίας. ὡς ἐδὲν
 ὑμᾶς ἐγὼ διὰ τῶν πᾶσι δεινὸν ἐρ-
 γάσομαι σφάττων, ἢ τύπτων, ἢ δέων,
 ἢ ἀποκλείων, ἢ κολάζων. Πῶς γάρ;
 "ὡς ἐπέειπερ ὑμῖν ἐμαυτὸν ἐπι-
 δείξας μετὰ τῶν φίλων σωφρονῶντα,
 Φαυλότατον ἰδεῖν ὑμῖν καὶ ἀηδέσατον,
 ἐδὲν δ' ἐπιδείξας καλὸν θεῖαμα, με-
 ταστῆναι τὴν πόλιν ἐγνωκα καὶ ὑπο-
 χωρήσαι, πεπεισμένῳ μὲν ἐδά-
 μαῶς, ὅτι πάντως ἐκείνοις ἀρέσω,
 πρὸς ἃς πορεύομαι· κρινῶν δ' ἀρε-
 τώτερον, εἰ διαμάρτομι τῶν δόξαι γεν
 ἐκείνοις καλὸς καὶ ἀγαθός, ἐν μέρει
 μεταδῶναι πᾶσι τῆς ἀηδίας τῆς ἐμ-
 αυτῶν, καὶ μὴ τὴν εὐδαίμονα ταύ-
 την ἀποκινῶσαι πόλιν, ὡς περ ὑπὸ
 δυσωδίας τῆς ἐμῆς μετριότητι, καὶ
 τῶν ἐμῶν ἐπιτηδείων τῆς σωφρο-
 σύνης. Ἡμῶν γὰρ ἐδεῖς ἀγρόν, ἐ-

γρ. χαρι-
 εντίζεσθε

28. ἐπι-
 δείξαντα
 καλόν

12 γρ. ὅς.

A rum injurias nunc persequimini, locis
 etiam commutatis. Ego enim coram
 ipso Deo, ad aram & simulacri pedes,
 inter paucos vos reprehendi; vos in fo-
 ro, inspectante populo, per idoneos
 cives, tales ludos facitis. Nam, mi-
 hi credite, qui dicunt, sermones cum
 audientibus communicant; qui vero
 libenter audit contumelias, cum mi-
 nore periculo pari voluptate fruatur,
 B atque is qui dicit, in eadem causa est.
 Sunt igitur vobis per universam urbem
 dicta & audita, quaecunque in mise-
 ram hanc barbam lusa sunt, & in eum
 qui nullos unquam vobis bonos mores
 ostendit, neque ostendet. Non e-
 nim eam vitam vobis monstrabit, quam
 semper vivitis, & in principibus requi-
 ritis. Quod vero attinet ad contumeli-
 as, quas in me privatim & publice a-
 napastis ludentes jecistis, ego me prae-
 terea accuso, vobisque liberam ejus rei fa-
 cultatem permitto: nam nunquam vo-
 bis eo nomine periculum creabo jugu-
 lando, verberando, constringendo, cu-
 stodiendo, puniendo. Quomodo enim?
 Nam posteaquam me apud vos, una
 cum amicis, moderatum atque tempe-
 rantem, id est, importunissimum & in-
 gratissimum ostendi, nullumque vobis
 pulchrum spectaculum exhibui, migra-
 D re ex hac urbe statui ac discedere: non
 quod existimem jucundior me ad alios
 venturum esse; sed quod melius fo-
 re arbitrer, si hac spe dejicior, pul-
 chritudinem bonitatemque meam illis
 probandi, saltem omnibus meae in-
 suavitatis aliquid impertire, neque hanc
 beatam civitatem prorsus tanquam fo-
 tore modestiae meae, meorumque fami-
 liarium temperantia, conficere. No-
 strum enim nemo agrum, nemo hor-
 tum

tum apud vos coëmit, neque domum ædificavit, neque uxorem a vobis duxit; aut dedit, neque ea quæ apud vos pulchra sunt amavimus; neque Assyrias opes experivimus, neque præfecturas *distribuimus*, neque passisimus *aliquos e primoribus apud vos nobiscum imperium partiri*, neque populo splendidorum conviviorum theatrorumve auctores fuimus: imo tantam ei immunitatem & ubertatem rerum omnium dedimus, ut liber ab inopiæ metu, anapæstis luserit in eos, qui tantum bonorum ei largiri sunt. Non aurum imperavimus, non argentum exegimus, neque tributa amplificavimus; sed præter residuum nondum persolutum, quintam de consuetis vectigalibus partem remisimus. Nec vero satis esse putavi, me temperantem esse; procuratorem habeo præterea abstinentissimum, per Deos, ac moderatissimum, ut equidem mihi persuadeo; quem tamen vos acerbe accusastis, quod senex, & fronte sensim calvescens, tamen pro insita mentis duritie non erubescat, cum comam gestet in occipitio, sicuti Homerus facit Abantas. Neque illo deteriores duos tresve domi apud me habeo, imo quatuor: ac si quintum etiam vultis, is est avunculus meus, eodem mecum nomine, qui vobis præfuit æquissime, quamdiu ei Dii dederunt una nobiscum esse, remque publicam administrare; tametsi non magna prudentia civitatis res procuraverit. Ac nobis quidem præclara hæc videbantur, *conjuncta imperantium cum temperantia lenitas*: atque his rationibus pulchros nos satis visum iri vobis sperabamus. Verum posteaquam barbæ prolixitas, comæ neglectio, odium spectaculorum, studium gravitatis in templis conservandæ, *ac præ his omnibus cura æquitatis in judiciis vestris tuendæ*, summum avaritiæ foro pellendæ desiderium, vos in me tantopere commovet, ce-

A δὲ κῆπον ἐπέριετο παρ' ὑμῶν, ἔδδ' οἰκίαν ὠκοδόμησεν, ἔδδ' ἔγνημε παρ' ὑμῶν, ἔδδ' ἐξέδωκεν εἰς ὑμᾶς, ἔδδ' ἠράσθημεν τῶν παρ' ὑμῶν καλῶν· ἔδδ' ἐζηλώσαμεν Ἀσσύριον πλῆστον, ἔδδ' ἐνεμάμεθα τὰς προσασίας, ἔδδ' παραδυναστεύειν ἡμῶν ἠεσχόμεθα τινὰς τῶν ἐν τέλει, ἔδδ' ἐπέισαμεν τὸν δῆμον εἰς παρασκευὰς δείπνων ἢ θεάτρων, ὃν ἔταως ἐποίησαμεν τρυφᾶν, ὡςτε ἄγων σχολὴν ἀπὸ ἐνδείας τῶν ἀναπαύσεων εἰς τὰς ἀγίους αὐτῶν τῆς εὐθηνίας ξυνέθηκεν. Οὐδ' ἐπεγράψαμεν χρυσίον, ἔδδ' ἠτήσαμεν ἀργύριον, ἔδδ' ἠξήσαμεν φόρους· ἀλλὰ πρὸς τοῖς ἐλλείμμασιν ἀνεῖται πᾶσι τὸ εἰθισμένον εἰσφορῶν τὸ πέμπλον. Οὐκ οἶμαι δ' ἐξαρκεῖν τὸ σωφρονεῖν ἐμὲ, μέτριον ἔχων μὰ Δία καὶ θεὸς, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, τὸν εἰσαγγελέα, καλῶς ὑφ' ὑμῶν ἐπιτιμηθέντα, διότι γέρον ὦν καὶ Φαλακρὸς ἠρέμα τὰ πρόσω, διὰ δυσ-
C τροπίαν ἐκ ἀσχύνηται, νομῶν τὰ ^{δυστ. αἰ-} ἐξόπιθεν, ὡς περ' Ὀμηρῶν ἐποίησε ^{σχύνηται} τὰς Ἀβαντας. Οὐδὲν ἐκείνους Φαυλο- ^{κομῶν} τέρους ἔχω ἄνδρας οἴκοι παρ' ἐμαυ- ^{ἐξοπ.} τῶ δύο καὶ τρεῖς, ἀλλὰ καὶ τέτταρας ^{Ἡδ. B.} εἰ βέλεσθε ἢ νυνὶ καὶ πέμπλον, ὃ δέ ^{V. 542.} μοι θεῖ [⊙] καὶ ὀμῶνυμ [⊙], ὃς δικαιοτάτα μὲν ὑμῶν πρῆστη, μέχρις ἐπέτρεπον οἱ θεοὶ! ξυνεῖναι ἡμῶν αὐτὸν καὶ συμπράττειν, ἔ προμηθέσ' αἶα ἢ πάσας ἐπέξηλθε τῆς οἰκονομίας τὴν πόλεως. Ἡμῶν μὲν ἐν ἐδόκη ταῦτα
D καλὰ, πρῶτης ἀρχόντων μετὰ σωφροσύνης· οἰόμεθα τε ὑμῶν ἰκανῶς διὰ τῶν καλοῦ φανείσθαι τῶν ἐπιτηδευμάτων. Ἐπεὶ δὲ ὑμᾶς ἠτε βαθύτης ἀπαρέσκη τῶ γενεῖς, καὶ τὸ ἀτημέλητον τῶν τριχῶν, καὶ τὸ μὴ παραβάλλειν τοῖς θεάτροις, καὶ τὸ ἀξίον ἐν τοῖς ἱεροῖς εἶναι σεμνὸς, καὶ πρὸ τῶν πάντων ἢ περὶ τὰς κρίσεις ὑμῶν ἀσχολία, καὶ τὸ τῆς ἀγορᾶς εἰργεῖν τὴν πλεονεξίαν, ἐκόντες ὑμῶν
ΖΖ iii ἐξισά-

Julianus

Babrii fabula 73.

ἐξισάμεθα τῆς πόλεως. Οὐ γὰρ, οἵ-
 μαί, ράδιον ἐν γῆρα μεταθεμένῳ δια-
 Φυγεῖν τὸ λεγόμενον ὑπὲρ τῶν ἰκτῶν
 μῦθον. λέγεται γὰρ τοι καὶ τὸ ἰκτῖνα,
 Φωνὴν ἔχοντα παραπλησίαν τοῖς ἄλ-
 λοις ὄρεσι, ἐπιθέσθαι τῷ χρεμλί-
 ζειν, ὡς περ οἱ γενναῖοι τὸ ἵππων, εἶτα
 τῶ μὲν ἐπιλαθόμενον, τὸ δὲ μὴ δυνη-
 θέντα ἐλεῖν ἱκανῶς, ἀμφοῖν σέρεσθαι,
 καὶ φαυλότερον τῶν ἄλλων ὀρνίθων
 εἶναι τὴν Φωνήν. Ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ἐυλα-
 βῆμαι παθεῖν, ἀγροικίας τε ἅμα καὶ
 δεξιότητος ἀμαρτεῖν. ἤδη γὰρ, ὡς καὶ
 ὑμεῖς αὐτοὶ συνοραῖτε. πλησίον ἐσμέν,
 ἐφελόντων θεῶν,

Anacreon Εὐτέ μοι λευκὰ μαλαίνας ἀνα-
 μεμίζοντα τρίχες,

13 ὁ Τηῖος ἔφη ποιητής. Εἶεν, ἀλλὰ τῆς
 ἀχαριστίας, πρὸς θεῶν καὶ Διὸς ἀ-
 γοραῖς καὶ πολιέχῃς, ὑπόσχετε λό-
 γον· ἠδίκησθε τι παρ' ἐμῶ κοινῇ πώ-
 πτε καὶ ἰδία, καὶ δίκην ὑπὲρ τῶν
 λαθεῖν δὲ δυνάμενοι φανερώς, διὰ τῶν
 ἀναπαύτων ἡμᾶς, ὡς περ οἱ κωμω-
 δοὶ τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸν Διόνυ-
 σον ἔλιχσι καὶ περιφέρουσιν· ἔτω δὲ
 καὶ ὑμεῖς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἐπιβίβου-
 τε λοιδορεῖτες; Ἡ τῶ μὲν ποιεῖν τι
 χαλεπὸν εἰς ὑμᾶς ἀπεσχόμεν,
 τῶ λέγειν δὲ ὑμῶν κακῶς ἐν ἀπεσχό-
 μῃ, ἵνα μὲ καὶ ὑμεῖς [ἐξεβιάσθη-
 τε] διὰ τῶν αὐτῶν ἰόντες ἀμύνησθε;
 Τίς ἐν ὑμῶν ἐστὶν αἰτία τῶ πρὸς ἡμᾶς
 προσκρούσματος καὶ τῆ ἀπεχθείας;
 ἐγὼ γὰρ εὐοῖδα, δεινὸν εἶδέν αὐτῶν
 εἶδέν εἰδὲ ἀνήκεστον ἐργασάμεν, ἔτε
 ἰδία τῶ ἀνδρας, ἔτε κοινῇ τὴν πό-
 λιν, εἰπὼν εἶδέν Φλαῦρον· ἀλλὰ
 καὶ ἐπαμύνας, ὡς ἔδοξέ μοι προσ-
 χεῖν, καὶ μελαδὸς χρηστῶ τινος,
 ὅσον εἰκὸς ἦν τὸν ἐπιθυμῶντα μετὰ
 δυνατῶ πολλὰς εὐ ποιεῖν ἀνθρώπων.
 Ἀδύνατον δ' εὐ ἴσε καὶ τοῖς εἰσφέρουσι

deest in
Mss. Voss.

Voss.
ὡς ἐνεδέ-
χετό μοι ἡκειν,
καὶ μετ.

A dam urbe perlibenter. Neque enim ef-
 fet facile, si in senectute mores commuta-
 rem, fabulam de milvo tritam effugere.
 Ajunt enim milvum, cum vocem similem
 haberet cæteris avibus, hinnitum instar e-
 quorum nobilium appetiisse: postea cum
 illam amisisset, neque hunc satis conse-
 qui posset, utroque excidisse, atque om-
 nium avium postremam in canendo ex-
 titisse. Quod ne mihi accidat, valde
 vereor, nempe ut ab rusticitate & urba-
 nitate simul aberrem. Jam enim, sicut
 ipsi videtis, ad id tempus pervenimus,
 Diis volentibus,

Quo mihi cani capilli sociabuntur cum
 nigris,

ut ait Teius Poëta. Verumenimvero;
 per Deos immortales, per Jovem fori
 præsidem, atque hujus urbis custodem,
 quænam tam ingrati, tamque offensi in
 nos animi causa est? an injuria aliqua pu-
 blice aut privatim a me unquam affecti
 estis, quam cum aperte ulcisci non pos-
 sitis, anapestis in nos, sicut Comici Dio-
 nysium & Herculem ferunt aguntque,
 sic, inquam, vos in foro conviciis assidue
 in nos debacchamini? An vero me con-
 tinui quidem, ne quid mali vobis facerem:
 a maledicto vero non continui, ut & vos
 iisdem me modis ulciscamini? Quænam
 est igitur causa vestræ in nos offensionis
 atque invidiæ? Ego enim certo scio, nihil
 a me in vos commissum esse durius aut
 gravius, neque privatim in singulos, ne-
 que publice in universos, ullo genere ma-
 ledicti: imo & laude affecti, quantum vi-
 sum est convenire, & boni aliquid contu-
 li, quantum erat æquum ei, qui pro viri-
 bus cupit de multis bene mereri. Fieri
 autem non potest, mihi credite, ut & iis
 qui

qui vectigalia pendunt, omnia condonentur; & qui accipere consueverunt, dentur omnia. Cum igitur videar publicas largitiones, quas regius sumtus facere consuevit, nihil imminuisse, tributa autem vobis non pauca remisisse; nonne res admirabilis atque ænigmati similis videatur? Sed quæ fuerint nostra in omnes cives merita, nihil attinet hoc tempore referre, ut ne videar tanquam de industria meas laudes ore proprio commemorare, cum præsertim contumelias & probra in me conjicere statuerim. At quæ temere & imprudenter erga vos gessi, quamquam odio vestro, ut arbitror, digna non erant, tamen non alienum fuerit proferre; quod probra mea sint, tantoque superioribus, squalorem vultus dico, & Veneris odium, majora, quanto veriora sunt, animumque attingunt. Ac primum vos laudabam, quoad poteram cupide & vehementer, cum neque periculum vestri fecissem, neque quemadmodum inter nos convenire posset, cogitassem; sola hac fretus opinione, quod & vos genere Græci essetis, ego vero etsi Thrax origine, attamen vita & factis Græcus essem. Itaque suspicabar fore, ut inter nos amaremus. Ergo hoc unum temeritatis meæ vitium esto. Deinde, cum legatos ad me omnium postremi misissetis, etiam Alexandrinorum, qui sunt ad Ægyptum; tamen multum vobis auri & argenti, multa vectigalia peculiari beneficio præter alias civitates remisit: præterea senatorum numerum ad ducentos auxi, neque ulli rei peperci: id enim unum spectabam, ut majorem potentiolemque civitatem vestram redderem. Itaque dedi vobis ex iis qui thesauros meos procurave-

Α συγχωρεῖν ἅπαντα, ἢ δίδοναι πάντα τοῖς εἰωθόσι λαμβάνειν. ὅταν ἔν Φανῶ μηδὲν ἐλαττώσας τῶ δημοσίων συντάξεων, ὅσα εἴωθεν ἡ βασιλικὴ νέμειν δαπάνη· ὑμῖν δ' ἀνεῖς τῶν εἰσφορῶν ἐν ὀλίγα, ἃρ' ὅσα ἀνίγματοι τὸ πρᾶγμα ἔοικεν; Ἄλλ' ὅποσα μὲν κοινῇ πρὸς πάντας πεποιήται τὰς ἀρχομένους ὑπ' ἐμῶ, πρέποι ἂν σιωπᾶν, ἵνα μὴ δοκοῖν, ὡσπερ ἐξεπίτηδες, ἀυλοπρόσωπῶ ἐπάμνης ἄδειν ἐμαυτῶ, καὶ ταῦτα ἐπαγγειλάμεν πολλὰς ἢ ἀσελγεσάτας ὕβρεις καλαχέαι. Ταῖς ἰδίαι μοι πρὸς ὑμᾶς πεποιημένα προπετῶς μὲν καὶ ἀνοήτως, ἡκιστα μὲν ὑφ' ὑμῶν ἄξια ἀχαρισεῖσθαι, πρέποι δ' ἀν, οἶμαι, προφέρειν, ὡσπερ τινα ἐμὰ ὀνειδῆ τοσάτω τῶν ἐμωπροθεν χαλεπώτερα, τῶτε αὐχμῶ τῶ περι τὸ πρόσωπον, καὶ τῶ ἀναφροδισίας, ὅσω καὶ ἀληθέστερα ὄντα τῆ ψυχῇ μάλις προσήκη. καὶ δὴ πρῶτερον ἐπήνευ ὑμᾶς, ὡς ἐνεδέχετό μοι φιλοτίμως, ὅσα ἀναμείνας τὴν πείραν, ἔδ' ὅπως ἔξομεν πρὸς ἀλλήλους ἐνθυμηθεῖς, ἀλλὰ νομίσας ὑμᾶς μὲν Ἑλλήνων παῖδας, ἐμαυτὸν δὲ, εἰ ἢ γένῃ μοι ἐσὶ Θρακιον, Ἑλληνα τοῖς ἐπιηδεύμασι· ὑπελάμβανον ἔν ὅτι μάλις ἀλλήλους ἀγαπήσομεν. ἐν μὲν δὴ τῶτ' ἔσω μοι τῆς προπελείας ὀνειδος. Ἐπεῖτα πρεσβευσάμενοις ὑμῖν παρ' ἐμῶ, ἢ ἀφικόμενοις ὑστέροις ἢ τῶν ἄλλων μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἀλεξανδρέων τῶ ἐπ' Αἰγύπτῳ, πολὺ μὲν ἀνῆκα χρυσίον, πολὺ δ' ἀργύριον, φόρος δὲ παμπληθεῖς ἰδία παρὰ τὰς ἄλλας πόλεις, ἐπεῖτα τῶ βυλευτηρίῳ τῶ κατὰλογον διακοσίοις βυλευταῖς ἀνεπλήρωσα, Φεσσάμεν ἔθενός· ἐσκόπην γὰρ, ὅπως ἡ πόλις ὑμῶν ἔσαι μείζων καὶ δυνατωτέρα. δέδωκα ἔν ὑμῖν ἢ ἀπὸ τῶ ἐπιτροπευσάντων τὰς θησαυρὸς τὰς ἐμῶς,

Voss.
πρῶτον

ἑμῶν, καὶ ἀπὸ τῶν ἐργασαμένων τὸ νόμισμα. τὰς πλεσιωτάτας ἐλομένους ἔχειν ὑμεῖς δ' ἐκείνων μὲν ἔτ' ἀδυναμένους εἴλεσθε, λαβόμενοι δὲ τ' ἀφορμῆς, εἰργάσασθε παραπλήσια, πόλις μὲν ἑδαμῶς εὐνομημένη, πρέποντα δ' ὑμῶν ἄλλως τῷ τρόπῳ. Βλέσατε ἑνὸς ὑμᾶς ὑπομνήστω; Βελευτήν ὀνομάσαντες, πρὶν προσγραφῆναι τῷ καταλόγῳ, μετεώρησθε τ' ὀκνησῆς, ἢ ὑπεβάλλετε λειτουργία τὸν ἄνθρωπον. ἄλλον ἀπ' ἀγορᾶς εἰλκύσατε πένητα. καὶ ἐκ τῶν ἀπανταχῆ μὲν ἀπολελειμμένων, παρ' ὑμῶν δὲ διὰ περιττὴν φρόνησιν ἀμειβομένων πρὸς χρυσίον συρφετῶν ἀπορῶντα, μετρίως ἑστίας εἴλεσθε κοινωνόν. πολλὰ τοιαῦτα περὶ τὰς ὀνομασίας κακουργῶντων ὑμῶν, ἐπειδὴ μὴ πρὸς ἀπαντας συνεχωρήσαμεν, ὧν τε εὐεργασάμεθα τὴν χάριν ἀπεσερήθημεν, καὶ ὧν ἀπεσχόμεθα σὺν δίκῃ, παρ' ὑμῶν δυσχεραυνόμεθα. Καὶ ταῦτα μὲν ἦν τῶν μικρῶν πάνυ, καὶ ἔγωγε δυνάμενα τὴν πόλιν ἐκπολεμῶσαι. Τόδε δὲ μέγιστον, ἐξ ἧς τὸ μέγα ἤρθη μίσος ἀφικομένης μὲς πρὸς ὑμᾶς, ὃ δῆμος ἐν τῷ θεάτρῳ πνιγόμενος ὑπὸ τῶν πλεσιῶν, ἀφῆκε Φωνὴν πρῶτον ταύτην. Πάντα γέμει, πάντα πολλῶς. τ' ἐπίσης διελέχθη ἐγὼ τοῖς δυνατοῖς ὑμῶν, ἐπιχειρῶν πείθειν, ὅτι κρείττον ἐστὶν ὑπεριδόντας ἀδίκῃ κτήσεως, εὖ ποιῆσαι πολίτας καὶ ξένους. οἱ δὲ ἐπαγγειλάμενοι τὰ πράγματα ἐπιμελήσεσθαι. μηνῶν ἑξῆς τριῶν ὑπεριδόντες μὲς καὶ περιμείναντες, ἕτως ὀλιγώρως ἔσχον τὰ πράγματα, ὡς εἰδὲς ἂν ἤλπισεν. Ἐπεὶ δ' ἐώρων ἀληθῆ τὴν τῶν δήμων Φωνὴν, καὶ τὴν ἀγορᾶν ἔχ' ὑπ' ἐνδείας, ἀλλ' ὑπ' ἀπλησίας τῶν κεκλήμενων σενοχωρημένην, ἔταξα μέτριον ἐνάσθαι

γ. ἄλλω.

Voss.
ὑπελάβετε

γ. ἑστίας

rant, & qui nummum fecerant; locupletissimos, ut eis uteremini. At vos non eos, qui poterant, accepistis; sed occasione capta ea fecistis, quæ neque a male instituta civitate, neque a vestris moribus aliena erant. Vultis unum ex iis vobis in memoriam revocem? Cum Senatorem quendam nominavissetis, antequam numero adscriberetur, causa adhuc dubia, eum ad obeundum munus adegistis; alium e foro pertraxistis pauperem, & ex eorum face, qui ubique quidem præteriri solent, a vobis vero pro singulari prudentia auro contra permutari, & tenuis fortunæ hominem vobis socium adjunxistis. Atque ejusmodi alia multa in nominando cum peccaretis, neque omnia vobis concederemus, tum superiorum benefactorum gratiam perdidimus, tum ob ea, a quibus jure abstinuimus, irati nobis estis. Verum hæc & parva erant, & ad civitatem in nos concitandam non satis virium habere videbantur. Hoc autem maximum fuit, & magnæ invidiæ argumentum: Cum ego ad vos venissem, populus in theatro a divitibus oppressus, vocem primum istam emisit: Omnia plena sunt, omnia magno constant. Postero die cum vestris divitibus collocutus sum, & magnopere eis persuadere conatus, ut spreto iniquo quaestu, civibus atque exteris consulere vellent. Illi rem se curaturos polliciti, cum ego supersedissem eo labore, tertiumque mensem expectassem, adeo negligentes fuerunt, ut nullus id sperare potuisset. At ego cum viderem populi vocem veram esse, neque forum inopia, sed locupletum avaritia premi, moderatius rei cuique pretium constitui, atque id omni-
bus

bus notum feci. Cumque cæterarum re-
rum magna esset copia, (erat enim vinum,
oleum, cæteraque omnia) frumenti au-
tem inopia; propterea quod superior anni
tempestas paulo aridior, magnam agro-
rum sterilitatem effecerat; mittendum in
Chalcidem, Hierapolin, cæterasque fini-
timas urbes putavi. Inde vobis mensura-
rum quadringenta millia intuli: quo con-
sumto numero, primum quinque millia,
deinde septem millia, postremo nunc de-
cem millia modium, ut vos jam nomina-
re consuevistis, quod omne triticum ex
Ægypto allatum ad me fuerat, domo mea
eductum civitati donavi, neque pro decem
mensuris sed pro quindecim tantum argenti,
quantū antea pro decem accipi solebat, exe-
gi. Quod si tot mensuræ nomismate apud
vos jam tum in æstate constabant, quid spe-
randum erat fore tum, cum (ut ait Bœotius
Poëta) fames sæva est in ædibus? Nonne
quinque mensuras vix & perlibenter acce-
pissetis, tanta præsertim hyeme, quanta
deinceps consecuta est? Cur igitur vestri
divites frumentum, quod in agris habe-
bant, clam *pluris* vendebant, Rempublicam
autem suis sumtibus vexabant? Neque ve-
ro civitas tantum, sed etiam plebs ex a-
gris undique confluit ad panem, cuius u-
nius magna est & copia & vilitas, coe-
mendum. Quanquam quis unquam
vestrum, abundantiam etiam copiosaque
civitate, meminit quindecim tritici men-
suras aureo vœnire? Hanc ob causam e-
go vobis eram invisus, quod non sum
passus vinum, olera, & fructus au-
tumnales auro vendi, neque frumen-
tum a divitibus in horrea conclusum;

A *τίμημα, καὶ δῆλον ἐποίησα πᾶσιν.*
ἐπεὶ δ' ἦν τὰ μὲν ἄλλα πολλὰ παρ'
αὐτοῖς πάνυ· καὶ γὰρ ἦν οἶνον[Ⓞ] καὶ
ἔλαιον, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα· σίτη
δ' ἐνδεῶς εἶχον, ἀφορίας δεινῆς ὑπὸ
τῶν ἔμπροσθεν ἀύχμων γενομένης,
ἔδοξέ μοι πέμπειν εἰς Χαλκίδα, καὶ
Ἱεράπολιν, καὶ πόλεις τὰς πέριξ.

"Εἴθεν εἰσήγαγον ὑμῖν μέτρων τετρα-
ράκοντα μυριάδας. ὡς δ' ἀνάλωτο
καὶ τῆτο, πρότερον μὲν πεντάκις

B *χιλίαις, ἐπτάκις χιλίαις δ' ὕστερον,*
εἶτα νῦν μυρίας, ὅς ἐπιχώριον ἐστὶ

λοιπὸν ὀνομάζειν μοδίαις, " πάντα εἰ-
κοθεν ἔχων ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου κομισθέν-

τα μοι σῖτον, ἔδωκα τῇ πόλει, πρᾶ-
τόμενος ἀργύριον δ' κατὰ δέκα "

μέ-
τρα, ἀλλὰ πεντεκαίδεκα τοσῶτον,

ὅσον ἐπὶ τῶν δέκα πρότερον. εἰ δὲ
τοσαῦτα μέτρα δέρας ἦν παρ' ὑμῖν

τῶ νομίσματι[Ⓞ], τί προσδοκᾶν ἔ-
δὴ τῆνικαῦτα, ἠήνικα·

C *Φησὶν ὁ Βοιωτὸς Ἡρόδοτος*
τῷ[Ⓞ] ποιητῆς· χαλεπὸν γίγνεσθαι

τὸν λιμὸν ἐπὶ " δώματι; ἄρ' ἔ πέν-
τε μόγισ καὶ ἀγαπητῶς, ἄλλωτε

καὶ τηλικῶτα χειμῶν[Ⓞ] ἐπιγενομέ-
νη; τί ἐν ὑμῶν οἱ πλεῖστοι; τὸν μὲν

ἐπὶ τῶν ἀγρῶν σῖτον λάθρα " ἀπέ-
δοντο πλεῖον[Ⓞ], " ἐβάρυναν δὲ τὸ

κοινὸν τοῖς ἰδίοις ἀναλώμασι; καὶ
ἔχῃ πόλις μόνον ἐπὶ τῆτο συρρεῖ,

D *οἱ πλεῖστοι δὲ καὶ ἐν τῶν ἀγρῶν συν-*
τρέχουσιν, ὃ μόνον ἐστὶν εὐρεῖν πολὺ

καὶ εὐωνον, ἄετος ἀνέμενοι. Καίτοι
τίς μέμνηται παρ' ὑμῖν εὐθηνεμένης

τῆς πόλεως πεντεκαίδεκα μέτρα σῖτα
πρᾶθέντα τῶ χρυσῶ; Ταύτης ἐνεκεν

ὑμῖν ἀπηχθόμην ἐγὼ τῆς πράξεως, ὅ-
τι τῆ οἶνον ὑμῖν ἐκπέτρεψα, καὶ τὰ

λάχανα, καὶ τὰς ὀπώρας ἀποδίδοσθαι
χρυσῶ, καὶ τὸν ὑπὸ τῶν πλεσίων ἀ-

ποκεκλεισμένον ἐν ταῖς ἀποθήκαις
σῖτον,

σῖτον, ἄργυρον αὐτοῖς καὶ χρυσὸν ἑξαίφνης παρ' ὑμῶν γενέσθαι. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ αὐτὸν ἔξω τῆ πόλεως διέθεντο "καλῶς, ἐργασάμενοι τοῖς ἀνθρώποις λιμὸν ἀλοιητῆρα" βροτείων, ὡς ὁ Θεὸς ἔφη, τὰς ταῦτα ἐπιτηδεύοντας ἐξελέγγων. ἡ πόλις δ' ἐν ἀφθονίᾳ γέγονεν ἄρτων ἕνεκα μόνον, ἄλλ' οὐδ' ἕδενός." τὰς συνίην μὲν ἐν ἡ τότε ταῦτα ποιῶν, ὅτι μὴ πᾶσιν ἀρέσκοιμι, πλὴν ἔμελεν ἕδεν ἑμοί. τῶ γὰρ ἀδικημένῳ πλήθ' βοηθεῖν ὤμην χρῆναι, καὶ τοῖς ἀφικνημένοις ξένοις, ἐμῶ τε ἕνεκα, καὶ τῶν συνόντων ἡμῶν ἀρχόντων. Ἐπεὶ δ' οἶμαι, συμβαίη τὰς μὲν ἀπιέναι, τὴν πόλιν δ' εἶναι τὰ πρὸς ἐμὲ γνώμης μιᾶς· οἱ μὲν γὰρ μισῶσιν, οἱ δ' ὑπ' ἐμῶ τραφέντες "ἀχαριστοῖσι· ἀδρασεῖα πάντα ἐπιτρέψας, εἰς ἄλλο ἔθνη οἰχίσσομαι, καὶ δῆμον ἕτερον, ἕδεν ὑμᾶς ὑπομνήσας, ὧν ἐνιαυτοῖς ἔμπροσθεν ἐννέα, δίκαια δρῶντες, εἰς ἀλλήλους εἰργάσασθε, φέρων μὲν ὁ δῆμος ἐπὶ τὰς οἰκίας τῶ δυνατῶν σὺν βοῇ τὴν φλόγα, καὶ ἀποκλινύς τ' ἀρχοντα, δίκην δ' αὐθις ἀπολίνων ὑπὲρ τῶτων, ὧν ὀργιζόμενοι δικάως ἐπραξεν, ἐκέτι μετρίως. ὑπὲρ τίνος ἔν πρὸς θεῶν ἀχαριστέμεθα; ὅτι τρέφομεν ὑμᾶς οἰκοθεν, ὁ μὲχρι σήμερον ὑπῆρξεν ἕδεμῶ πόλις, καὶ τρέφομεν ἔτω" λαμπρῶς; ὅτι τὸν κατὰλογον ὑμῶν ἠυξήσαμεν; ὅτι κλέπτοντας ἐλόντες, ἐκέπεξήλομεν; Ἐνός τ' δύο βέλεσθε ὑμᾶς ὑπομνήσω; μή τις ὑπολάβοι σχῆμα καὶ ῥητορείαν εἶναι καὶ προσποιήσῃ τὸ πρᾶγμα; Γῆς κλήρης, οἶμαι, τρισχιλίους ἔφατε ἀπόρους εἶναι, καὶ ἠτήσασθε λαβεῖν· λαβόντες δ' ἐνείμασθε πάντες οἱ μὴ δεόμενοι. τῶτο ἔξετασθὲν ἀνεφάνη σαφῶς. ἀφελόμενος δ' αὐτὰς ἐγὼ τῶν ἐχόντων ἕδικαίως, καὶ πολυπραγμονήσας ἕδεν ὑπὲρ τῶ ἔμπροσθεν, ὧν ἔσχον ἀτε-

A repente illis in argentum & aurum converti. Illi enim pulchre id extra urbem vendiderunt, & hominibus attulere famem vexatricem mortalium, ut Deus cecinit, hujus generis homines arguens: at civitas pane quidem abundabat, praeterea nihil habebat. Atque id equidem jam tum, cum illas res agerem, prospiciebam, nonnullis me parum gratum fore; verum nihil ea res mihi curae erat, quod in animo haberem plebi oppressae, & exteris qui mecum venerant, tum mea causa, tum magistratuum qui mecum erant, opem ferre. Verum quando ita tulit casus, ut & illi abierint, & civitas in me tota consenserit (alii siquidem odio, alii a me nutriti, ingrato animo me prosequuntur) fatis omnia committens, ad aliam gentem & populum me confero; nihil vobis commemorans eorum, quae ante annos decem juste in vos ipsi perpetrastis, cum populus in locupletum domos cum clamore flammam inferret, magistratum necaret, vicissimque ob haec ipsa, quae iratus juste sed immoderate gesserat, poenas susciperet. Quam tandem igitur ob causam tantopere nobis infensi estis? An quia vos domo nostra alimus, quod civitati adhuc contigit nemini, & alimus tam liberaliter ac magnifice? An quod numerum vestrum auximus? An quod fures quos deprehenderamus, minime ulti fuimus? Vultis unum aut alterum commemorem, ne quis forte rhetoricum colorem fictionemque esse arbitretur? Agri jugerum tria millia infructuosa esse dixistis, vobisque concedi postulastis: cum vero id obtinistis, divites soli caeteris fraudatis ea usurpastis. Hoc a me inquisitum, plane compertum est. Ego autem illos agros injustis possessoribus ereptos, nihilque de superiore immunitate inquirens, eorum quos

γε. κα-
κῶς.
Voss.
βροτείων

deest τῶ-
το in Mss.
Voss.

γρ. ἀχρη-
στῶσιν.

Voss.
καλῶς

ἀπόρους πλοκῆρ 44

quos vectigales maxime esse oportebat, A gravissimis civitatis rebus administrandis attribui. Et nunc qui apud vos quotannis equos alunt, habent immunita tria prope millia jugerum, partim patrum & cognominis mei prudentia ac diligentia, partim meo beneficio; qui furibus atque impostoribus sic castigatis, jure vobis mundum videor evertere. Nam lenitas in istos & clementia, mihi credite, hominum improbitatem alit & corroborat.

Quamobrem ad id ipsum quod volebam, jam redit oratio mea. Omnium etenim malorum ipse mihi auctor sum, cum in animos ingratos beneficia mea contulerim. Meae igitur stultitiae, non vestrae libertati, hoc attribuendum est. Quapropter ego deinceps apud vos prudentior cautiorque esse nitar: vobis vero pro honore & benevolentia, quam mihi publice tribuistis, Dii parem gratiam retribuunt.

λεῖς, ἧς μάλιστα ἐχρῆν ὑποτελεῖς εἶ-
 ναι, τῆς βαρῦτάτης ἐνεῖμα λειτουργ-
 γίας αὐτῆς τὸ πῶλεως. Καὶ νῦν ἀτε-
 λεῖς ἔχουσιν οἱ καθ' ἕκαστον ὑμῶν ἐν-
 αὐτὸν ἵπποτροφῶντες, γῆς κλήρου
 ἐγγύς τρισχιλίους, ἐπινοία μὲν καὶ οἰ-
 κονομία τῶ θεῶν τῶ μὲ καὶ ὁμωνύμῃ,
 χάριτι δ' ἐμῇ, ὅς δὴ τῶς πανέργου
 καὶ κλέπτου ἔτω κολάζων, εἰκότως
 ὑμῶν φαίνομαι τὸ κόσμον ἀνατρέπειν.
 εἶδ' γὰρ ἴσῃ, ὅτι ἡ πρὸς τῶς τοιαύτου
 πρᾶότης αὐτῆς καὶ τρέφῃ τὴν ἐν τοῖς
 ἀνθρώποις κακίαν. Ὁ λόγος ἐν 14
 μοι καὶ ἐνταῦθα περιίσαται πάλιν
 εἰς ὅπερ βέλομαι. Πάντων γὰρ τὸ
 κακῶν ἐμαυτῶ γίνομαι αἴτιος, εἰς ἀ-
 χάρισα καταθέμενος ἦθη τὰς χάρι-
 τας. ἀνοίας ἐν ἐστὶ τῆς ἐμῆς τῶς, καὶ
 ἐτῆς ὑμετέρας ἐλευθερίας. Ἐγὼ μέν-
 τοι τὰ πρὸς ὑμᾶς εἶναι περᾶσομαι
 τῶ λοιπῶ συνετώτερος· ὑμῶν δὲ οἱ θεοὶ
 τὸ εἰς ἡμᾶς εὐνοίας καὶ τιμῆς, ἣν ἐτι-
 μήσατε δημοσίᾳ, τὰς ἀμοιβὰς ἀ-
 ποδοῖεν.

